

Giới thiệu Cậu Chủ, Tha Cho Em Đi!

Cậu Chủ, Tha Cho Em Đi! của tác giả Gió Lạnh Lùng là câu chuyện về cuộc sống của cô cũng như những rắc rối từ khi gặp hắn...

Tiểu Tuyết - Một cô gái xinh đẹp y như cái tên, một làn da trắng như bông và khuôn mặt xinh đẹp ấy của cô đã làm cho mọi nam sinh trong trường phải điêu đứng... Nhưng số phận của cô thì hoàn toàn ngược lại với vẻ đẹp ấy, cô đã bị bỏ bỏ rồi khi lên mười, mẹ thì qua đời nên chỉ còn bà nội là ở bên cô lúc này...

Cuộc sống cũng khó khăn đối với một cô gái xinh đẹp và tài giỏi. Điều ấy cũng đã đưa đẩy cô vào làm cho nhà của anh, một cậu con trai cũng là một dân chơi thứ thiệt có tiếng ở trong trường.!!

Bạn đang đọc truyện *Cậu Chủ, Tha Cho Em Đi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1: Xin Việc

-Hm...để xem...số nhà 39...-một cô gái có vóc người nhỏ nhắn cùng làn da trắng sữa đang cầm một tờ giấy nhỏ đi trên con đường nhỏBích....Râm.....

-Itaì...tôi xin lỗi! Xin lỗi anh!-cô đứng dậy, xin lỗi rồi rít anh chàng mình vừa đụng phải

-Hừ...bộ cô không có mắt à?-anh chàng kia bực dọc nói rồi chạy đi luôn

Cô đứng như ngớ người giữa đường nhưng rồi sức nhớ ra chuyện gì đó, cô chạy đi tìm ngôi nhà mà mình cần đến. Cuối cùng sau hơn nửa tiếng đồng hồ "bay nhảy", cuối cùng cô cũng tìm được căn nhà đó. Một căn nhà, à không, phải nói là biệt thự mới đúng!!!

Bính boong...bính boong..

Cô khẽ bấm chuông, một người đàn ông đứng tuổi đi ra mở cửa. Cô tươi cười rồi chìa ra một tờ giấy nhỏ.

-Cô là.... Tiểu Tuyết?-người đàn ông đó nói

-Vâng ạ, cháu đến để xin việc!-Tiểu Tuyết nở một nụ cười thật tươi

-À, vậy cô đi theo tôi!-bác Tuấn, quản gia của ngôi nhà này tươi cười dắt cô đi vào

Trên ghế, một phụ nữ trông có vẻ đang ở tuổi đôi mươi và bên cạnh là một chàng trai. Cô bước đến bên chiếc ghế đối diện, bác Tuấn cũng lui ra ngoài.

-Cháu là...Tiểu Tuyết phải không?-người phụ nữ cất tiếng-Dạ vâng ạ! Cháu có nộp đơn xin làm việc ở đây hôm bữa ạ!- Tiểu Tuyết lễ phép nói-Cô là Nguyễn Phương, đây là Nguyễn Hoàng con trai cô!-bà Phương tươi cười nhìn cô

Cô quay sang nhìn chàng trai, bỗng cô đơ người...là chàng trai mới này cô đâm trúng ở ngoài kia mà, Hoàng quay sang nhìn Tuyết, anh mở tròn mắt nhìn rồi nở một nụ cười ma quái khiến cô lạnh sống lưng. Bà Phương thì đang xem qua hồ sơ của cô, rồi bà ngẩng lên nhìn. -Trông cháu xinh thật đấy! Từ lúc đăng tuyển đến giờ có lẽ cháu là người xinh nhất đó!-bà Phương cất giọng trêu đùa

Quả thật trông cô rất xinh, cô sở hữu làn da trắng như tuyết, mịn như lụa, mái tóc màu trắng sữa dài ngang lưng, nhìn cô không khác gì một cô gái thuộc tầng lớp thượng lưu nhưng đôi mắt của cô khiến bà Phương phải bàng hoàng, đôi mắt tím than vô hồn. Bà Phương nhìn cô bằng ánh mắt thiện cảm, Hoàng nhìn Tuyết bằng một ánh mắt.....thích thú. Cô vẫn tươi cười mà không hề hay biết là sẽ có một chuyện, một chuyện rất khủng khiếp sắp ập đến....

☞Tiểu Tuyết: mồ côi mẹ năm 5 tuổi, 10 tuổi bố cô đi bước nữa, để cô lại cho bà nội, ngay từ nhỏ cô đã là một học sinh giỏi toàn diện, bất kể việc gì cô cũng có thể làm, do đường đời gian nan nên cô phải tạo ra một lớp vỏ bọc lạnh lùng và hàng tá mặt nạ. Nhan sắc của cô đã khiến khá nhiều chàng trai mất ăn, mất ngủ.

☞Nguyễn Hoàng: gia cảnh tốt, ngoại hình khiến nhiều cô nàng phải "chết đứ đừ", đôi mắt đen nhìn như không đáy. Tính tình lạnh lùng, kiêu căng.

Bác Tuấn dẫn cô đến một căn phòng nhỏ, căn phòng nhìn như một ngôi nhà thu nhỏ lại. Tông màu chính là hai màu đen và trắng-tông màu mà cô thích nhất. Kéo vali vào phòng, xếp đồ vào tủ, cô bất giác nhớ lại lời nói của bà Phương "Hãy cẩn thận với con trai bác đó!". Cô chợt thấy thật buồn cười, bây giờ cô lại phải trở lại con người thật của mình, một con người lạnh lùng và khép kín. Ngã xuống chiếc giường trắng, cô lim dim mắt rồi thiếp luôn vào giấc ngủ sau một ngày mệt mỏi.

....Ngày mai, cô sẽ bắt đầu công việc của mình, công việc của một người ở, công việc mà cô nghĩ rất dễ dàng...

Bạn đang đọc truyện *Cậu Chủ, Tha Cho Em Đi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook FullNet**.

Chương 2: Ngày Đầu Làm Việc

Sáng hôm sau...Nó lướt nhìn bảng làm việc của nó, toàn liên quan đến việc chăm sóc, quản lý hắn, nếu không phải do nó phải kiếm tiền đóng học thì có lẽ nó đã bỏ đi từ lâu rồi. Đi tìm phòng hắn mà cứ như mò kim đáy bể vậy, nó cứ lạc hết phòng này đến phòng khác và cuối cùng cũng đến được nơi cần đến. Nó tựa lưng vào tường và đứng nghỉ một chút trước khi bước vào và đánh thức "tên lười" kia dậy.

Cốc...cốc...cốc....

Nó nhẹ nhàng gõ cửa. Không có một tiếng động đáp trả, nó lại gõ lần nữa, kết quả vẫn vậy. Lấy hết can đảm mở cửa phòng hân, quả nhiên như nó suy đoán, hân vẫn đang say giấc nồng trên chiếc giường êm ấm của mình. Nó tiến lại gần hân, đưa tay lay nhẹ người hân nhưng hân vẫn nằm im, đôi mắt nhắm nghiền im lặng, nó đứng im, sững sờ trước vẻ đẹp hoàn mĩ của hân, chợt hân đưa tay, kéo nó xuống. Nó không kịp phản ứng thì đã nằm ngay bên cạnh hân rồi. Mặt đối mặt, nó đoán khoảng cách này chỉ khoảng 1-2cm mà thôi, đó mặt, nó quay đi hướng khác. Hân vòng tay ôm nó vào lòng, tìm nó bằng đập loạn xạ. Đây là lần đầu tiên nó để một người con trai ôm nó như vậy.

Cạch.....cánh cửa phòng hân mở ra, bà Phương bước vào. Nó vội vàng đẩy hân ra nhưng không thể thoát khỏi hân được, bà Phương nhìn thấy thì chạy đến, kéo nó ra khỏi hân.

-Aiz....mẹ đúng là....-hân mở mắt nói tay nắm lấy tay nó

-Con lại giờ thôi đó nữa rồi!-bà Phương nghiêm khắc nói

-Một quả, cô ấy là người hầu của con, nên con có quyền sai bảo cô ta!-hân lạnh nhạt nói

-Đấy mà là sai bảo à? Mẹ mà vào chậm một chút hi con sẽ làm gì nó hả?-bà Phương tức giận nói

-Làm gì thì kệ con! Một người!-hân nói rồi đi làm VSCN

Nó ngo ngắc đứng nghe cuộc nói chuyện giữa bà Phương và hân, khuôn mặt bà ấy hiện rõ một vài nét ưu phiền. Căn phòng trở nên im lặng đến đáng sợ, bà Phương quay sang, nhìn nó rồi mỉm cười

-Nếu con bác làm gì cháu thì đừng ngại mà hãy nói với bác, biết không?-bà nhẹ nhàng nói như một người mẹ đang dẫn dò đưa con nhỏ của mình

-Và....vâng ạ!-nó lễ phép nói

Bà Phương mỉm cười rồi đi ra ngoài, hân cũng bước ra ngoài trong bộ đồng phục trường, nó ngăn người nhìn hân không chớp mắt, quả thật hân rất đẹp, một vẻ đẹp lãng tử xen lẫn chút huyền bí cùng với một sự lạnh lùng khiến hân rõ nên quyến rũ hơn.

Sau một hồi ngắn ngo, hân lấy lại phong thái và bước ra xe, cô cũng leo đèo đi theo hân ra xe, cả hai cùng đi đến trường.

Trên đường đi.....

-Nếu có ai hỏi cô là gì của tôi, thì cứ bảo là người yêu, biết chưa?-hân nói

-HẢ?!TẠI SAO CHÚ?-nó sốc nặng khi nghe lời đề nghị đó

-Cô dám cãi lời tôi sao?-hân quay sang nhìn nó

-Hừ!-nó giận dữ quay đi, nếu hân không phải là cậu chủ của nó thì có lẽ nó đã cho ăn tát rồi

Bạn đang đọc truyện *Cậu Chủ, Tha Cho Em Đi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 3

Cậu chủ, tha cho em đi!

Tác giả: Gió Lạnh Lùng

Kít.....

Chiếc xe phanh trước cổng trường, bác Tuấn mở cửa xe. Hân bước xuống trong những lời bàn tán xì xào của "các cô nàng mê trai" trong trường. Hân đứng trước cửa xe, chìa tay ra

-Hãy nắm lấy tay tôi và đi vào trường. Nên nhớ hãy cư xử như người yêu của tôi đó!-hân thì thầm

Nó khẽ nắm lấy tay hân và bước xuống. Một cảm xúc dạt dào xuất hiện trong tim nó, mặt nó đỏ và tim nó đập lỗ nhup. Những tiếng xì xào lại vang lên nhiều hơn, Những ánh mắt ngỡ ngàng, say mê của các chàng trai, những ánh mắt ghen ghét của bọn con gái đều hướng về nó. Chợt ba chàng trai xuất hiện- Khánh, Lâm, Phong

~Khánh Lâm Lạnh Lùng nhưng tốt bụng, chuyên về các loại vũ khí.

-Bạn gái mới của ông à?-Khánh lên tiếng

-Ừ-hân lạnh lùng nói

-Lạnh lùng vậy có ngày nó bỏ mày mà đi đó!-Lâm cười

-Xoài, chắc lại bị gia thế với hình dáng của nó quyến rũ mất rồi! Bỏ bảo nó cũng chưa chắc bỏ đâu!-Phong nhếch môi nói

Câu nói đó như sét đánh ngang tai nó, nó bực tức nhìn Phong bằng ánh mắt viên đạn, nó giơ tay lên và.....

BỐP.....

Một cái tát như trời giáng xuống khuôn mặt điển trai của Phong, tất cả mọi người ngơ ngàng nhìn nó và cầu trời cho nó không bị làm sao.

-NẾU CÓ CHẾT TÔI CŨNG KHÔNG BAO GIỜ YÊU VÌ TIỀN VÀ GIA THẾ CỦA HỌ ĐÂU NÊN ĐỪNG BAO GIỜ SO SÁNH TÔI VỚI NHỮNG ĐỨC CON GÁI KHÁC! VỚI TÔI TRAI ĐẸP CHỈ LÀ CON SỐ 0 MÀ THÔI!-nó tức giận nói to

Cả bốn người như đứng hình, lần đầu tiên có một người con gái dám đối đầu với Bộ Tư Hotboy của trường Đại học Saitama. Hấn chán nản cầm tay nó kéo đi, trên đường đi nó cứ lăm bầm chửi rủa cái tên đáng ghét kia Hấn bực mình quay sang

-IM NGAY!-hấn quát

Nó giật bắn người im lặng nhìn hấn với ánh mắt mèo con. Hấn chán nản kéo nó đến phòng hiệu trưởng. Mở cửa bước vào, nó giật bắn người khi nhìn thấy hiệu trưởng của trường, không ai khác chính là.....BÀ PHƯƠNG!!!!!!!! Bà ngồi trên chiếc ghế salong dẹt và nhâm nhi tách trà thảo mộc, hấn thì đã chễm chệ trên ghế và đang nói chuyện cùng một người đàn ông đứng tuổi, nó thắc mắc không biết người đó là ai.Như đọc được ý nghĩ của nó, hấn cười. Một nụ cười khiến tất cả các cô gái phải đỏ gục.

-Thưa cha, đây là bạn gái con, Tiểu Tuyết!-hấn tỉnh bơ nói

-Ồ, chào cháu! Bác là Nam, cha của Nguyễn Hoàng, Nguyễn Nam!-ông Nam tươi cười nói

-Thôi, sắp đến giờ vào lớp rồi! Hai đứa về lớp học đi! Còn Tiểu Tuyết, cháu học ở lớp 12a2 nha!-bà Phương tươi cười nhìn nó

-Vâng ạ!-nó tươi cười nói

Hấn cầm tay nó kéo về lớp, hấn kéo nó vào trong lớp và cho nó ngồi vào chỗ của mình, nhờ nó mà các bệnh viện lại được "tặng thêm" mấy chục bệnh nhân nữa vì mất máu. Nó tươi cười vui vẻ nói chuyện với mọi người trong lớp. Hấn cầm tay nó kéo sát vào người.

-Cô quên rồi à? Cư xử đúng mực chút đi!-hấn thì thầm vào tai nó

-Nhưng...-nó nói

-Cô cãi lời tôi sao?-hấn nhếch môi cười

-Không!-nó ịu xù nói

Và cuối cùng 5 tiết học cũng trôi qua một cách nhàm chán.....

Bạn đang đọc truyện *Cậu Chủ, Tha Cho Em Đi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 4: Khí Độc! Sự Sống Và Cái Chết!

Hấn kéo nó bước vào lớp. Bà cô Toán thấy vậy thì lửa khói ngùn ngụt trên đầu, bà hướng đôi mắt hình viên đạn nhìn cặp đôi đang thân nhiên đi vào chỗ.-NGUYỄN HOÀNG, EM ĐANG LÀM GÌ VẬY HẢ?- bà cô tức giận hét lên

-Ồn ào!-hấn nhếch môi nói

-Em.....em.....-bà cô đã quá sức chịu đựng và chuẩn bị "bùng nổ"

Hấn vẫn tỏ thái độ khinh khỉnh và kéo nó vào chỗ của mình. Chuyện hấn vô lễ với cô giáo thì đã không còn gì xa lạ với cái lớp này nhưng khi thấy hấn sánh bước với nó thì những lời bàn tán xì xào vang lên. Cuối cùng, tiếng chuông báo hiệu giờ giải lao đã đến, hấn thì đã ngủ thiếp đi từ lúc nào. Khánh,Lâm, Phong đi đến bên nó, tươi cười

-Đi ăn trưa với bọn anh không?-Khánh tươi cười nhìn nó

-Dạ vâng, chờ em chút ạ!-nó mỉm cười khiến cả ba ngất ngây

Nó quay sang bên hấn, khẽ lay người hấn. Hấn từ từ thoát khỏi cơn mơ của mình, do bị đánh thức giữa chừng nên hấn khá bực nhìn nó với khuôn mặt đặng đặng sát khí nhưng càng dữ dội hơn khi thấy "bộ tam rắc rối" đứng đó tươi cười và.....Khánh khẽ đưa tay ra nắm lấy tay nó như đang khiêu khích hấn, nó giật mình nhìn sang Khánh và khẽ rút tay ra nhưng càng rút ra thì Khánh càng giữ chặt lại. Hấn cầm tay nó kéo xuống và để nó ngồi lên chân mình. Chợt một con nhô đi đến với vẻ mặt hách dịch, nhìn sơ qua chắc cũng tốn khá nhiều tiền son phấn để có bộ mặt "hoàn hảo" như vậy

-Anh.....-nhỏ Phương ông ẹo đi đến bên hấn, khẽ đặt tay lên người hấn, tìm nó khẽ thắt lại khi thấy cảnh tượng này nó quay lại và.....

Bốp.....

Nó "tặng" Phương một cái tát như trời giáng rồi đứng dậy bỏ đi, Khánh khẽ cười rồi lặng lẽ bước theo nó. Nó bực tức đi dọc theo hành lang mà không hề hay biết Khánh đang đi sau mình. Nhưng cái thứ quái quỷ này cứ dẫn nó đi hoài không dừng, nó cứ đi cho đến khi rã rời chân thì dừng lại, trước mắt nó là một căn phòng có vẻ to hơn các căn phòng khác. Nó khẽ mở cửa bước vào, sau một hồi sững sờ vì các vật dụng của căn phòng, nó bước đến bên từng bàn rồi dừng lại trước một cái bàn nhỏ, trên đó đựng tầm 10-20 lọ thuốc, nó tò mò cầm một lọ lên và.....

Bạn đang đọc truyện *Cậu Chủ, Tha Cho Em Đi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 5

Chap 5: Thuốc ngủ là thuốc độc! Nhân vật bí ẩn xuất hiện!

Phong tiến lại gần bên nó và khẽ nhìn nó, chợt ánh mắt Phong sáng lên, Phong cúi sát xem hơi thở và nhịp tim của nó, chợt Phong ôm bụng mà cười, ba người kia nhìn Phong với ánh mắt khó hiểu.....

-Ôi, buồn cười quá đi mất thôi! Tưởng gì cơ chứ! Ôi.....hahahaha.....-Phong cố nhịn cười nhưng không được

-Có chuyện gì vậy?-Lâm lên tiếng

-Đấy chỉ là thuốc ngủ mà thôi!-Phong cố nhịn cười

-HẢ?!!!-đồng thanh

-Đấy là thuốc ngủ, chứ không phải thuốc độc!-Phong bật cười

Cả ba người kia quay sang nhìn Phong với ánh mắt viên đạn làm anh toát mồ hôi.

-ĐÚC KHÁNH! CÓ CHUYỆN ĐÂY THÔI MÀ SAO ÔNG LÀM BỌN TÔI THÓT TIM VẬY HẢ?-đồng thanh tập 2, Phong đứng góc cười mà cười

Nó khẽ mở mắt, trước mắt nó là một màu trắng.....trắng toát như tuyết, nó sợ hãi ngồi dậy, ở kia hần, Lâm và Khánh đang cãi nhau, còn Phong thì đang ngồi.....cười!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!

-Đã.....đây là đâu? Sao trắng thế này? Không lẽ tui chết rồi ư?-nó khẽ thì thầm đưa tay lên ôm đầu, Phong nghe thấy tiếng nói thì quay lại-Sao anh lại ở đây?

-Không ở đây thì ở đâu, ngớ ngẩn!-Phong trêu chọc nó

-Vậy anh cũng chết rồi à?-nó ngây thơ hỏi Phong

Phong cốc đầu nó một cái rồi bỏ đi, ba người kia thấy nó tỉnh dậy thì chạy ào đến riu rít hỏi thăm, nó lắc đầu ngao ngán rồi nhìn Phong. Nó bước xuống giường và tiến lại gần Phong, khẽ đặt tay mình lên vai Phong. Phong ngẩng lên nhìn nó, nó khẽ mỉm cười, một nụ cười khiến tim Phong lỡ nhịp đập, hần vừa thở phào nhẹ nhõm thì máu....."tăng cao" khi nhìn thấy nó thân mật với Phong, hần tiến đến cầm tay nó kéo xuống căn-tin.

Cả bọn ngồi xuống một chiếc bàn ở cạnh cửa sổ và phóng ánh mắt ra ngoài.....

-Cô đi lấy đồ ăn cho tôi đi!-hần nhìn nó nói

-Vâng, cậu chủ!-nó nói rồi đứng dậy

-Lấy cho bọn tôi nữa!-Phong nhìn nó cười

-Tại sao?-nó nhìn Phong với ánh mắt viên đạn

-Vì bọn tôi là bạn của cậu chủ cô nên bọn tôi cũng là cậu chủ của cô!-Phong trêu chọc nó

Nó tức lắm nhưng đành chịu, nó ảm ức đi lấy đồ ăn và lăm bầm trù ẻo Phong, bỗng.....

RẦM.....OÁI!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!

Nó đang đi thì đâm sầm vào một người con trai, người đó vươn tay giữ lấy tay nó, nó ngẩn ngơ nhìn người đó, nó đứng người khi nhìn thấy mái tóc bạch kim của người đó rất giống mái tóc của nó, một cảm giác quen thuộc xuất hiện trong người nó

-Tiểu....Tuyết?-người đó lăm bầm, nó ngạc nhiên khi người đó biết mình

-Ai vậy? Sao biết tôi?-nó thắc mắc

-Không lẽ cậu quên tôi rồi sao? Tôi đây, Hoàng Vũ đây!-Vũ cầm vai nó lay lay

Nó nhìn Vũ, ánh mắt hồng tím của Vũ khiến tim nó khẽ thất lại, một cái thất tim dịu ngọt kèm theo một chút tê tái, Vũ rất giống nó, từ mái tóc, giọng nói cho đến ánh mắt. Một thứ gì đó vụt qua, nó nhớ được một cái gì đó, một thứ rất huyền ảo.....

~Hoàng Vũ: vẫn là một bí mật chưa thể mật bí được nhưng rồi mọi người sẽ biết sớm thôi!!!!

Bạn đang đọc truyện *Cậu Chủ, Tha Cho Em Đi!* được tài miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 6: Gặp Lại Hoàng Vũ, Bí Mật Sắp Bại Lộ

Nó vừa đi vừa thắc mắc không biết cái người kia là ai? Tại sao người đó lại biết nó? Mà cảm giác mới này là gì cơ chứ? Nó bước về chỗ trong khi trong đầu vẫn còn một đống câu hỏi, nó ngồi xuống ghế và suy nghĩ, bọn hắn nhìn nó với ánh mắt viên đạn...

-TIỂU TUYẾT, ĐỒ ĂN CỦA BỌN TÔI ĐÂU HẢ????-đồng thanh tập một

Nó vẫn im lặng suy nghĩ và làm như không nghe, không thấy bọn hắn

-TIỂU TUYẾT!!!!!!!!!!!!!!-đồng thanh tập 2

Nhưng đáp lại bọn hắn vẫn là một tràng dài im lặng, nó vẫn suy tư nhìn ra ngoài

-TIỂU TUYẾT! CÔ CÓ NGHE TÔI NÓI KHÔNG HẢ?-đồng thanh tập 3

-Hả....à.....có chuyện gì vậy?-nó giật mình lúng túng nói

Cả bốn người nhìn nó với ánh viên đạn, nó sợ hãi đứng dậy và loay hoay tìm một điểm trong nhiều điểm, nó cứ loay hoay đi mà không biết rằng mình đã bị lạc ra khỏi cantin, nó cứ bước đi và nhìn xung quanh, sao kkhungcánh lại lạ vậy? Nó nhìn xuống sân, dưới đó đang có một toán người bao vây một chàng trai, nó tặc lưỡi bước đi nhưng rồi nó lại dừng lại và nhìn.....người cầm đầu cả băng nhóm đó là Hoàng Vũ, anh chàng nó mới gặp hồi nãy, nó chạy xuống dưới và cố chen vào trong để xem, đúng là Hoàng Vũ, mái tóc bạch kim của anh cùng cái ánh mắt lạnh lùng đó khiến nó càng chắc chắn hơn.

-Ê, mấy người làm gì vậy?-nó bước đến trước mặt Vũ

-Tiểu Tuyết? Em làm gì ở đây?-Vũ tròn mắt nhìn nó

-Câu đó tôi hỏi anh mới đúng! Anh làm gì ở đây? Tại sao anh biết tôi?-nó nhìn Vũ với cặp mắt thách thức

Vũ thờ dãi rồi ra hiệu cho cả bọn giải tán rồi kéo nó đi lên cantin, mọi hành động đó đều lọt hết vào tầm mắt của bọn hắn. Cả bọn nở nụ cười nhạt nhìn hắn. Sát mặt hắn thay đổi, khuôn mặt tỏa ra một sát khí khiến ai bắt gặp được cũng đều lạnh sống lưng. Vũ vẫn kéo nó đến bên một cái bàn được đặt ở ngay chính giữa phòng.

-Đồ ăn trưa của cậu chủ!-một cô gái đem bữa trưa ra cho Vũ

-Lấy cho tôi một phần nữa cho cô gái này!- Vũ cười nói

-Vâng, thưa cậu chủ!-cô gái nói rồi lui vào, một lúc sau cô xuất hiện và đưa cho nó bữa ăn trưa

Nó méo miệng nhìn bữa trưa, nói thật cô hầu gái đó cứ như là sợ nó 100 năm mới ăn được một bữa hay sao mà đem ra một bàn đầy ắp "son hào hải vị". Nó lắc đầu ngao ngán nhìn bữa trưa rồi nhìn Vũ đang ngồi ăn ngon lành. Nó cầm đĩa lên và chuẩn bị ăn thì hắn xuất hiện trước mặt nó.

-Bữa trưa của tôi đâu?-hắn nhìn nó, một cái nhìn khiến nó dựng tóc gáy vì sợ

Nó đứng dậy và lẻo đẻo đi theo hắn

-Anh là Hoàng Vũ, lớp 12a2, có gì lên gặp anh nha!-Vũ nói vọng theo

Nó bước theo hắn về lớp sau khi cả năm người đều đã lấp đầy cái bao tử trống rỗng, hắn. Nó vừa đi vừa suy nghĩ đến Vũ, sao những lần gặp Vũ, nó lại thấy ngại thò, tìm nó thất chặt lại? Mà cái cảm giác ám áp đó là gì? Nó quay ngược lại đến lớp 11a2, nó cứ chạy như vậy, nó muốn biết được sự thật....

-HOÀNH VŨ, ANH CÓ Ở ĐÂY KHÔNG?-nó đứng trước cửa nói to, mồ hôi lấm tấm trên trán

-Tiểu Tuyết? Em đến đây chi vậy?-Vũ ngạc nhiên nhìn nó

-Nói cho tôi biết sự thật đi!Nhanh lên-nó nói

Vũ đi ra cầm tay nó và kéo ra khỏi trường....

-Ê, đi đâu vậy?-nó ngạc nhiên hỏi

-Tìm hiểu sự thật-Vũ lạnh lùng, một cảm giác thoáng vụt qua khiến Vũ càng chắc chắn nó là người đấy.....

Bạn đang đọc truyện *Cậu Chủ, Tha Cho Em Đi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 8: Chương 8: Nó Nghỉ Việc

Chương 8: Nó Nghỉ Việc

Nó chìm vào giấc ngủ của nó, nhưng sao hôm nay nó thấy giấc ngủ này thật u ám, khó chịu. Nó trần trọc trên chiếc giường, giấc mơ đêm nay, không, phải nói là cơn ác mộng này, chắc sẽ theo nó đến suốt cuộc đời. Nó trần trọc trên chiếc giường.....

-Aaaaaaaaaaaaa.....-nó bật dậy, hét lên

Mồ hôi chảy đầm đìa, nó ngồi đấy trong bóng đêm vô hạn, bây giờ nó thấy trống trải, chán nản, vô vọng. Nó muốn rũ bỏ hết tất cả để làm lại từ đầu. Nó muốn khóc lắm, muốn khóc thật to để quên đi hiện tại, nó muốn khóc để nước mắt xóa đi mọi thứ nhưng tại sao nó lại không thể khóc được, nó ngồi đó, vô hồn nhìn vào bóng đêm vô tận cứ như muốn nuốt chửng lấy nó.....

~Sáng hôm sau~

Nó ướ ỏi bước xuống nhà, trên bàn ăn đã đầy đủ cao lương mỹ vị để nó " nạp thêm" cho cái dạ dày đang kêu đói này. Nó bước đến và ngồi xuống đối diện Vũ và từ tốn ăn.

-Anh ở một mình à?-nó khẽ lên tiếng

-Ừ....-Vũ lạnh nhạt nói

-Vậy...em về đây ở được không?-nó ngập ngừng

-Đương nhiên! Nếu vậy thì quá tốt!-Vũ tươi cười nói

Nó khẽ mỉm cười, hôm nay nó sẽ đưa đơn xin nghỉ và chuyển đến nhà Vũ, không, bây giờ phải gọi là nhà của nó nữa. Nó sẽ chuyển về đây, sẽ giúp Vũ đưa công ti lên, hai người sẽ chăm sóc cho nhau, giúp đỡ nhau những lúc hoạn nạn,...Cuối cùng, một mái ấm mà nó mơ ước cũng thành hiện thực, chỉ tiếc là thiếu bố và mẹ nó....

~Trên đường đến trường~

Nó đến trường và cùng Vũ đi trên siêu xe, nó bước xuống cùng Vũ khiến nhiều người bàn tán vô bàn tán ra. Chợt hấn xuất hiện, đứng trước mặt nó...

-Cô đã đi đâu?-hắn nói, giọng nói như có thể đóng băng mọi thứ

-Về nhà!-nó nói rồi chia ra một tờ giấy, hấn liếc nhìn, sắc mặt tối sầm

Nó nhìn hấn, hấn nhìn nó, bốn mắt chạm nhau, ai cũng có một tâm tư khó nói, một cảm giác khó hiểu nhưng sao lại không biết cảm giác đó là gì...

Hấn cầm lấy tờ giấy, nó cụp mắt xuống và bước theo Vũ, hấn đứng im và nhìn nó đang dần rời xa mình, tại sao hấn lại thấy trống vắng trong lòng như vậy chứ? Hấn tức giận và xé tan tờ giấy trong tay mình, khuôn mặt hấn lạnh như tiền, đôi mắt vô hồn đưa đi kiếm tìm một bóng dáng, nhưng sao mà tìm thấy trong cái biển người này chứ? Hấn mệt mỏi đi về lớp...

-Em muốn chuyển về nhà thật sao?-Vũ lên tiếng

-Vâng, em muốn về và giúp anh những việc phù hợp với sức mình!-nó nhún nói

-Ừ, thôi được, vậy em chuyển sang học cùng anh đi!-Vũ khẽ nói

-.....-nó im lặng không trả lời

Vũ nhìn nó rồi im lặng, anh không muốn mất đi một người thân nào nữa cả cho nên khi tìm thấy nó, Vũ đã tự hứa sẽ không để nó biến mất khỏi vòng tay mình nữa....

Nó bước vào lớp, hấn đã vào và ngồi đó từ lâu, bộ ba kia thì nhìn nó với ánh mắt khác lạ, bây giờ nó không biết phải làm gì. Không khí trở nên ngột ngạt và khó thở. Cuối cùng tiết học cũng kết thúc, nó lên xe Vũ và đi đến nhà hấn, nó mở cửa bước vào, bà Phương và ông Nam đang ngồi uống nước, thấy nó họ mỉm cười..

-Cháu.....muốn nghỉ việc...-nó cúi mặt nói

-Ừ, cô biết rồi! Chú vào giúp Tuyết thu dọn đồ đạc đi!-bà Phương nhìn bác Tuấn và mỉm cười nói với nó

Nó và bác Tuấn bước vào phòng thu dọn đồ đạc, nó nhìn căn phòng một lần nữa và quay bước ra đi...

Thành thật xin lỗi vì Gió đã không ra chap mới trong thời gian gần đây, do Gió bận việc học nên có lẽ thời gian rachap mới sẽ chậm hơn và truyện sẽ ngắn hơn một chút, nếu có gì thì mọi người để lại cmt để Gió biết lỗi mà sửa, bật bí tập sau: hấn sẽ tỏ tình với nó còn nó có đồng ý hay không đọc khác biết :3

Bạn đang đọc truyện *Cậu Chủ, Tha Cho Em Đi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 9: Lời Tỏ Tình Của Hấn

Nó kéo vali đi ra cổng, Vũ đã chờ nó ở đó rồi, bước vào xe, nó quay nhìn lại căn nhà mà lòng đau thắt, nó quay đi và đóng cửa.....Nó lạnh lùng ngồi trong xe mà không hay biết hấn đang nhìn nó từ một khoảng cách rất gần nhưng sao hấn thấy sao xa quá. Chiếc xe bắt đầu chuyển bánh đi, chiếc xe đó đưa nó rời xa hấn....chắc sẽ rời xa mãi mãi.....

Xe chạy êm trên đường và đưa nó với Vũ về căn nhà quá khứ, nó mở cửa đi xuống...

-Cô chủ đã về!-một cô gái có vẻ đáng yêu cúi mặt chào nó

Vũ bước xuống xe, một người khác bước đến và cầm vali nó vào, nó đưa ánh mắt khó hiểu nhìn Vũ, Vũ khẽ cười...

-Nếu có gì cứ bảo tôi! Tôi là Mạnh, quản gia của cậu chủ!-một người đàn ông bước đến, cúi chào nó, nó tươi cười cúi đầu chào lại

Nó bước vào sau Vũ, nhìn quanh, căn nhà có vẻ đã được thay da đổi thịt quá nhiều, chỉ sau một ngày mà nó đã được mọi người trang hoàng lại, không còn cái cảm giác u ám, lạnh lẽo, im ắng nữa mà thay vào đó là một ngôi nhà với những tiếng nói cười, người người đi lại tấp nập, nó bước lên phòng mình, tông màu đen trắng bỏ thay vào đó là hai màu trắng và đỏ, nó vút cặp vào một góc rồi ngả lưng xuống chiếc giường đỏ máu, nó lẩn qua lẩn lại mấy vòng rồi bước vào phòng tắm...

Ràoooo.....

Nó xả nước và chìm vào cảm giác mát lạnh từ dòng nước. Nó tắm xong và mặc một bộ đồ ngủ mà cô gái mới này-Phuong đã chuẩn bị. Một chiếc áo phông trắng cùng một chiếc quần ngắn đen, trông nó vừa cát tính vừa quyến rũ khiến ai nhìn thấy nó cũng nghệt thờ. Nó bước xuống nhà ăn, nơi Vũ đang đợi, mọi ánh nhìn đều hướng hết vào nó khiến nó e thẹn bước đến bên Vũ, đồ ăn được dọn ra, nó và Vũ vui vẻ cùng dùng bữa tối....

~Sáng hôm sau~

Một ngày nữa lại đến, nó bước xuống sau khi được Phuong "tân trang" lại, ù rừ bước xuống. Vũ bật cười nhìn nó....

-Bộ có gì buồn cười lắm hả?-nó gắt

-Hihi, không, chỉ là thấy em đẹp quá thôi!-Vũ mỉm cười nhìn nó

Cả hai ăn sáng cùng nhau, cũng đã lâu lắm rồi nó và Vũ mới có cái cảm giác ấm áp này.....

~Trên đường đến trường~

Nó vui đùa cùng Vũ, Vũ cũng quay lại trêu chọc nó, bác Mạnh cũng nở một nụ cười hiền....

~ Đến trường~

Nó mệt mỏi thu dọn sách vở và cầm cặp đi xuống dưới xe, chợt hần cảm tay nó kéo lại, nó ngã dúi vào lòng hần, một cảm giác kì lạ xuất hiện....

-Nè, bỏ tôi ra coi!-nó đẩy hần ra nhưng làm sao mà được

-.....-hần im lặng không nói, càng ôm chặt lấy nó

-Ê...có nghe không?-nó nói và dùng hết sức đẩy hần ra

-Tôi thích cô mất rồi, Tiểu Tuyết.....-hần noi, ôm chặt lấy nó

-Xin lỗi, tôi là Hoàng Linh, chứ không phải Tiểu Tuyết!-nó lạnh lùng nói

-Ừ, em có muốn làm người yêu tôi không?-hần rời nó ra, nhìn thẳng vào đôi mắt tím huyền ảo của nó.....

Bạn đang đọc truyện *Cậu Chủ, Tha Cho Em Đi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 10: chấp Nhận Hay Từ Chối?

Nó im lặng không nói, hần nhìn nó rồi buông nó ra, bỏ đi.....

Nó đứng im vô hồn, những lời hần vừa nói, nó mong đó chỉ là do nó tưởng tượng ra mà thôi, không bao giờ có chuyện hần đi yêu một người con gái như nó cả.....

Nó mệt mỏi bước xuống dưới, Vũ đang đứng đó chờ, có vẻ Vũ đang rất lo lắng không biết nó tại sao lại xuống lâu như vậy....

-Em làm gì mà lâu vậy?-Vũ nhìn nó lo lắng hỏi

-Không sao, em gặp chút chuyện riêng tư thôi!-nó mỉm cười để Vũ khỏi lo lắng

Vũ thờ phào nhẹ nhõm rồi lên xe đi về cùng nó, không khí trong xe khiến nó thấy ngột ngạt khó chịu, nó nhìn ra ngoài..

Lộp....bộp....lộp.....bộp.....

Mưa....mưa rơi....nó đưa đôi mắt vô hồn nhìn mọi thứ trong làn mưa chiều trắng xóa, nó nhớ lại lời nói của hần, tại sao hần lại nói vậy chứ?

Chiếc xe bỗng dừng lại, đã đi đến nhà rồi, Phuong bước ra và xách đồ cho nó, nó khẽ mỉm cười nhìn Phuong....

-Chút lên phòng gặp tôi nha!-nó khẽ nói

-Và...Vâng....-Phuong nói rồi nhìn nó

Nó bước lên phòng, ngả lưng xuống ghế và thở nhẹ, bây giờ nó cần một người để cho nó lời khuyên, nó không biết phải làm gì bây giờ cả....

Cốc....cốc.....cốc....

Tiếng gõ cửa vang lên, nó đứng dậy đi ra mở cửa, Phương đứng trước phòng nó, trên tay cầm một ly nước, nó đi lại ghế và ngồi xuống, Phương bước theo sau và đóng cửa lại.

-Cô ngồi đi!-nó mỉm cười nói

Phương ngồi xuống chiếc ghế đối diện nó và đặt ly nước xuống trước mặt nó. Nó cầm lên và uống một ngụm....

-Cô chủ gọi tôi lên làm gì vậy ạ?-Phương khẽ nói

-Tôi có một câu chuyện muốn kể cho cô nghe....-nó lạnh lùng nói

Phương đưa ánh mắt khó hiểu nhìn nó, nó nở một nụ cười nhạt và kể cho Phương nghe toàn bộ câu chuyện...

-....và cô ấy được cậu chủ của mình tỏ tình trong một buổi chiều....-nó kết thúc câu chuyện và nhìn ra ngoài kia

-Hmm...theo tôi, cô gái nên cho người con trai một cơ hội!-Phương nhìn nó và mỉm cười

-Ừ được rồi! Cảm ơn nha!-nó khẽ cười rồi bước vào phòng tắm

Cạch.....

Nó bước vào và đóng cửa, Phương cũng đi ra ngoài. Nó xả nước và đắm mình vào làn nước mát lạnh. Đây chắc chắn sẽ là lần đầu tiên và cũng là lần cuối cùng nó tắm thoải mái như vậy. Bây giờ nó không biết làm gì cả. Phải làm sao đây? Chấp nhận hay từ chối?

"*Cô gái nên cho chàng trai một cơ hội*"

Câu nói của Phương cứ vang vọng bên tai khiến nó phải suy nghĩ, Phương nào hay biết nó đang kể chính câu chuyện của mình. Nó một mình bước ra và khoác lên người một bộ đồ ngủ và bước xuống dưới nhà. Dưới đó đang có chuyện gì đó khiến cho không khí tĩnh lặng hằng ngày bị phá tan. Nó bước xuống và ngay lập tức thu hút toàn bộ ánh nhìn vào mình, trong đó một vài người mất máu và phải nhập viện. Nó nhìn cô gái-tâm điểm của sự ồn ào. Một cô gái với mái tóc trắng cùng đôi mắt đỏ khiến nó cảm thấy chút ghê sợ. Khuôn mặt này chắc chắn nó đã gặp ở đâu rồi nhưng sao nó lại không nhận ra vậy.....

-Tôi nghĩ cô nên vào đây và nói chuyện!-nó lên tiếng

-Ừ...-cô gái lạnh lùng nói và khẽ nở một nụ cười nhạt

-Hoàng Linh, đừng mời người lạ vào nhà như vậy!-Vũ lên tiếng can ngăn

-Ara~Ra đây là Hoàng Linh sao? Em vẫn xinh như ngày xưa nhỉ?-cô gái nhếch môi cười nhạo nó

Nó đưa ánh mắt tò mò xen lẫn chút ngạc nhiên nhìn Vũ như muốn tìm kiếm một câu trả lời nhưng đáp lại ánh nhìn đó là một sự im lặng. Vũ bước đi chỗ khác và khẽ thở dài. Cô gái kia thì bước đến ngồi xuống ghế, nó tiến lại và ngồi đối diện cô gái.

-Chị là Hoàng Mai, chị em cùng cha khác mẹ với Hoàng Vũ và cả với em nữa đó!-Mai nhếch môi cười

-Chị em...cùng cha khác mẹ?!-nó nhìn Mai với ánh mắt khó hiểu

-Ừ!-Mai uống một ngụm nước và nhìn nó cười, nó nhìn Phương

Phương hiểu ý liền đứng trước mặt Mai

-Tôi sẽ dẫn cô lên phòng, có gì ngày mai hãy nói chuyện! Bây giờ cô chủ của tôi đã mệt rồi!-Phương đưa ánh mắt lạnh băng nhìn Mai

Mai đứng dậy và bước theo Phương lên phòng, nó cũng bỏ lên phòng và không biết rằng Vũ đang âm thầm theo dõi từng hành động và tiếng nói của nó, một cảm giác lo lắng trĩu nặng, tại sao Mai lại quay về cơ chứ nhỉ?

~Sáng hôm sau~

Nó đi đến trường cùng Vũ và Mai sau khi hoàn thành xong buổi sáng, quả nhiên khi đến trường Mai lập tức trở thành tâm điểm của mọi sự bàn tán bởi vẻ ngoài lạnh lùng và không có chút gì gọi là thiện cảm. Cả ba tiến đến phòng hiệu trưởng, đang đi thì nó bị một bàn tay to lớn túm lấy kéo nó lại và ôm lấy....

Nó ngẩng lên nhìn cái con người đáng ghét kia.....nó dẫn đầu nhìn.....con người đáng ghét đó là.....HẮN!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!

-Sao? Trả lời đi!-hắn nhìn nó hỏi

-Hả?????-nó nhìn hắn, chuyện đó nó đã cố quên đi vậy mà giờ hắn lại nhắc lại

-Trả lời đi! Chấp nhận hay từ chối?-hắn nhìn thẳng vào mắt nó

-TỪ CHỐI!-nó thẳng thừng nói

-Tại sao?-hắn nheo mắt nhìn nó

-ANH VÀ TÔI.....KHÁC NHAU!-nó nhấn mạnh hai chữ cuối rồi bỏ đi

Hắn túm tay nó và kéo lại, khẽ cúi xuống và.....

1s.....2s.....3s.....4s.....5s.....6s.....7s.....8s.....9s.....10s.....

Hắn khẽ đặt lên bờ môi mềm của nó một nụ hôn ngọt ngào,nhẹ nhàng. Nó tròn mắt nhìn hắn, tất cả mọi ánh nhìn đều hướng hết về phía nó và hắn, những tiếng xì xào vang lên.....

Nó đẩy mạnh hẳn ra và chạy đi, Vũ chạy theo nó nhưng lại bị Mai nắm lại, hẳn đứng im và nhìn cái bóng đáng nhỏ nhắn của nó khuất sau hàng cây.....

Bạn đang đọc truyện *Cậu Chủ, Tha Cho Em Đi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 11

Nó bỏ đi, chạy mãi mà vẫn không dừng, nó cứ chạy hoài, chạy mãi cho đến khi đã rã rồi, nó nhìn quanh, trời đã tối từ lúc nào, những ánh sao trên trời vắng vặc soi sáng, khung cảnh quanh đây sao lạ vậy, nó không thể xác định được phương hướng về nhà, rút điện thoại nó tính gọi cho Vũ nhưng điện thoại nó đã hết pin từ lúc nào rồi!!! Mò mẫm trong bóng đêm vô hạn, nó lo sợ bị gặp một thứ gì đó ghê rợn và đáng sợ, đang đi thì một giọng nói vang lên.....-Ai vậy? Phải Hoàng Linh không?-giọng nói cất lên phía sau, nó cứng người quay lại nhìn và.....

-Á.....MA.....MẸ ƠI MA ĐẾN BẮT CON!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!-nó hét toáng lên, người đó vươn tay ra bịt miệng nó lại

-Trời ơi, bà sao vậy Hoàng Linh? Là tôi Trần Nam đây! Ma ở đâu mà ma!-người đó thì thầm

-UM....UM.....-nó chỉ biết giãy giụa không biết làm thế nào, mà đây lại là một con đường vắng bóng người đi nữa chứ

Nam bỏ tay ra và dựa người vào tường, nó quay sang và nhờ ánh đèn đường chiếu hắt nên nó có thể nhìn rõ mặt người con trai đó. Đó là một người với dáng người cao nhưng hơi gầy, đôi mắt xanh như nước hồ thu và mái tóc vàng óng như những sợi tơ vàng. Nó thần thờ đứng đó ngắm nhìn Nam mà không hề biết thời gian đang trôi qua rất nhanh và những cơn gió ngày càng lạnh. Run rẩy nó đứng nép vào Nam, Nam khẽ cười rồi cởi chiếc áo khoác quàng vào nó, nó đưa ánh mắt khó hiểu ngược nhìn Nam.....

-Tôi hỏi một câu được không?-nó lạnh nhạt nói

-Được, cứ tự nhiên!-Nam nở một nụ cười nói

-Tôi có quen anh à? Và anh là gì của tôi vậy cơ hả? -nó nhìn Nam và nói

-Bà không nhớ sao?-Nam khó hiểu nhìn nó

-Ừ....-nó nói rồi bước đi

-Về nhà tôi đi, giờ này về cũng hơi nguy hiểm đó!-Nam bước đến nắm lấy bàn tay nhỏ nhắn của nó nhẹ nhàng nói

-Ừ....ừ....-nó nói rồi bước theo Nam về nhà

Cả hai cứ bước đi trong đêm, nhẹ nhàng. Mặc dù gió vi vu thổi nhưng sao nó thấy thật ấm áp, nó không hề biết rằng ở nhà Vũ đang lo lắng hốt hải đi tìm nó cùng với Mai và một người cũng âm thầm đi tìm nó một mình dưới cái bóng đêm như dài vô tận này. Trên đường bây giờ chỉ còn nó và Nam thôi, con đường nhỏ và vắng vẻ cứ đôi lúc lại phát ra một tiếng động nghe đến rợn người, nó nép người vào Nam lo sợ nhìn quay. Nam khẽ mỉm cười rồi vòng tay bế nó lên, nó ngạc nhiên.....

-Ê....thả tôi ra nhanh! Làm gì vậy hả???-nó giãy nảy đập tứ tung

-Trật tự đi, bà đang sợ mà!-Nam trêu chọc nó

Nó đỏ mặt quay đi hướng khác, tại sao anh chàng này lại tốt bụng với nó vậy cơ chứ nhỉ? Rốt cuộc nó có quan hệ gì với người này cơ chứ? Hay là.....cả hai là người yêu kiếp trước!!!!!!?

~Tại nhà Nam~

Nó mở cửa bước vào, căn nhà không có vẻ gì là giàu có nhưng lại đầy đủ tiện nghi như một căn biệt thự đích thực, Nam bước vào và kéo nó vào theo, nó nhìn đồng hồ và hốt hoảng, đã 11h đêm rồi!!!!!!!!!!!!!!

Nam bước ra và đưa cho nó một ly capuchino nóng, nó đỡ lấy chiếc ly và ngồi xuống chiếc ghế sofa

-Bà uống đi rồi đi tắm, người bà đầm sương đêm rồi đó!-Nam nói và nhâm nhi ly nước

-Ừ....ừ....-nó trả lời cho có lệ nhưng thực chất là nó chưa muốn đi tắm vì bây giờ mà tắm thì nó cũng không có đồ để thay

-Tắm xong lấy tạm đồ của tôi mà mặc!-Nam bình thản nói và quả nhiên là bắn trúng tim đen của nó

-*Cái tên này đọc được suy nghĩ người khác hả trời!!!!!!*-nó khẽ nheo mắt, nở một nụ cười giương và nghĩ

Nam nở một nụ cười và đứng dậy một lúc sau quay lại với một bộ đồ thể thao. Nó liếc nhìn, đây là đồ cho buổi thể dục của trường nó mà, chắc người này học cùng trường với nó nên mới có. Nó cầm lấy bộ đồ rồi bỏ vào phòng tắm, nó bật nước và đắm chìm vào những giọt nước mát lạnh, những giọt nước cứ tuôn trào mãi như không muốn dứt. Nó thấy cuộc sống này thật trớ trêu, sao mà một người tài sắc vẹn toàn như hẳn lại đi yêu một con nhỏ mà trước kia là người hầu của mình cơ chứ?

-*Aiz....bỏ đi, sao cứ nghĩ đến cái tên đáng ghét đó là sao nhỉ?*-nó lắc đầu như muốn quên đi hình bóng hẳn

Nó tắt nước, mặc bộ đồ mà Nam vừa đưa cho và bước ra ngoài, Nam đang bị cuốn vào bài hát yêu thích của mình.....

Xin em đó , em anh xin e đó

Tình cảm anh trao cho e là thật mong em đừng đùa và đem nó

Chia ra thành từng phần , nơi này anh muốn dùng chân

Nơi muốn e quên đi quá khứ , cho anh bù đắp lại nghìn lần

Nhưng mà anh , không muốn nhìn nhận , thứ anh mong , người ta có

Anh muốn mình là tình nhân , những thứ anh có , người ta mong chờ

Ngỡ đã quen nhau thật lâu , nhưng mà tình cảm chỉ trong 3 tháng

Dù là có khoảng cách nhưng đó là thứ thách giúp ta yêu nhau và khỏi chán

Đó đó ngốc à ...I love you so much ^^

Khi bên cạnh em anh cũng tự hỏi ủa sao cô đơn đâu mắt

Nhưng cũng có lúc em đã nói dối làm cho tim anh đau thất

Nhưng mà không sao đâu , thời gian bên nhau đâu bao lâu

Nên hay nghỉ ngơi , giận hờn vu vơ làm sao tránh

Rồi lúc ghen tuông , vô tình vậy thôi chứ để em buồn làm sao đành

OK ! cái niềm tin này , ừ thì vợ nói thì chồng tin

Ừ thì ck nói thêm 1 câu này . anh yêu em nhiều lắm đó

Hạnh phúc đó có thoáng qua hay không người ơi . anh yêu em thật nhiều

Cầm tay ta bước đến sớm mai , tương lai được bình yên

Và chuyện gì đến cũng đã đến rồi ta phải chia tay 2 con đường

Cầu mong em nơi đó yên vui bên người

Chuyện đời mà nào đâu ai hay yêu cho lắm giờ phải nói lời chia tay

Chuyện thường mà hôm qua tay trong tay giờ chia tay buông toan lời đắng cay

Vì thế sợ lắm khi yêu đã yêu . tôi yêu chỉ có mỗi tôi

Ngờ đâu giờ đâu khi yêu đã yêu / yêu luôn người gian dối tôi

Đáng lẽ sẽ không có thêm cái ver 2 này đâu

Nhưng mà số phận đã an bài bắt buộc ta phải chia tay nhau

Ừ ! rất đau khi ta chia tay nhưng sự ép buộc không lặp lại

Nếu trong kiếp sau chịu đau lần nữa thì anh vẫn sẽ chịu nhập vai

Để thế ai ? thế vai ? Ờ thêm 1 chuyện thật bi hài

Để rồi tiếp tục nhận được “ Hạnh Phúc “ rồi sau đó lại chia 2

Nhưng mà không sao đâu !!!

Tất cả là do anh tình nguyện

Thật sự là anh không mê tín và không tin 2 chữ tình duyên

Nếu như là thật ! ! ! thì chắc có lẽ mình đang hạnh phúc và bình yên

Nếu như là thật ! ! ! thì chắc có lẽ em sẽ không tin anh nguy hiểm

Có lỗi đi nào dẫn đến “ Hạnh Phúc “ ? mà không có trở ngại

Có đêm tối nào mà không “ Lạnh Buốt “ ? mình anh tiếng thờ dài

Có “ Quá Khứ “ nào mà hoàn toàn đúng ? mà không lần lỡ đại

Giờ anh mới biết / bài nhạc anh viết / chỉ toàn ảnh hưởng đến tương lai

What Sup ???? Giờ lại trở về / cuộc sống nơi xa hoa

Break Up ???? Không thể trở về / Hạnh phúc nơi xa đó

Haizzz !!!!!!!!!!!!!!!

Yêu thương cho lắm cũng sẽ đâu ai ngờ

Chuyện tình duyên của ta..ta đã nhận ra thế sao

Để giây phút xa nhau...còn lưu luyến mãi không rời...

Có bao giờ...gạt đi hết những phút giây ngày qua

Lại một đêm trời không sao

Lại một phút đã xa nhau

Rồi năm tháng có mờ những đau thương đã từng qua

Có khi nào mình xa rồi nhau

Có khi nào mình quên đi nhau

Để gió cuốn mây về bên gió...như ngày xưa đó

Bạn đang đọc truyện *Cậu Chủ, Tha Cho Em Đi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 12

Nó tiến lại gần Nam, Nam vẫn chăm chú vào bài hát yêu thích và không mấy may để ý đến mọi thứ xung quanh. Nó kéo ghế và ngồi xuống bên cạnh Nam, đưa mắt sang nhìn anh chàng. Nam nheo mắt nhìn sang nó, nó lúng túng quay mặt đi. Phải công nhận là Nam nhìn rất rất đẹp trai, đã vậy còn vô cùng âm áp nữa chứ, đâu có như ai đó.....

Nam khẽ mỉm cười, cũng đã quá lâu rồi anh mới được nhìn thấy khuôn mặt lúng túng của nó, lần cuối cùng anh nhìn thấy nó chắc cũng là lúc trước khi cái vụ tai nạn kinh hoàng đó xảy ra. Sau khi nghe tin nó đã mất tích, anh cứ lo sợ sẽ không bao giờ còn có thể gặp lại cái hình bóng đáng yêu này, anh lo sợ rồi một ngày nào đó nó sẽ rời bỏ anh mãi mãi, anh sống trong nỗi cô đơn, cảm giác thiếu vắng cứ bám theo anh mỗi khi trời tối, anh hằng đêm cầu mong nó sẽ bình yên và không xảy ra bất cứ chuyện gì cho tới khi.....anh nhận được tin đã tìm thấy nó từ Hoàng Vũ-thằng bạn thân và cũng là ông anh trai của nó, lúc đó anh đã vui mừng đến mức.....chả biết dùng từ nào để diễn tả cả :

v~Quay lại hiện thực~

Nó đỏ mặt quay đi hướng khác còn Nam thì cứ chăm chăm nhìn nó, khẽ liếc sang nó thấy Nam vẫn chăm chú nhìn nó cứ như đang thăm dò chuyện gì vậy không bằng. Mấy lần như vậy, nó bắt đầu suy nghĩ.....

-Cái tên khi gió này, làm gì nhìn mình đừ vậy không biết?

-Cái tên này nhìn mình chắc cũng hơn.....5 phút rồi đó :V

-Bộ mình đẹp lắm hay sao mà nhìn hoài vậy?-

Hừ....không biết lại có ý định gì đây?

Nó cứ suy nghĩ hết lần này đến lần khác cho tới lần thứ.....10 :3

Bực mình nó quay sang nhìn thẳng vào Nam, ánh mắt khiến nghị nhưng xen lẫn một chút bối rối.

-Nè, như vậy là hơi bất lịch sự nhưng.....tui đói rồi! Bạn có gì ăn không?--nó từ tốn hỏi

-Ừ...ừ...có!-Nam nói rồi đứng dậy, nó cũng đứng dậy và đi theo.

Cả hai đi đến nhà bếp và nấu những món ăn nhẹ, nhìn họ bây giờ như cặp vợ chồng son mới chuyển về chung sống. Hề hề, cuối cùng sau 30' "vật lộn" với mọi thứ cuối cùng họ cũng nấu xong, nhìn là thèm :3

Bây ra và ngồi xuống, bây giờ Nam và nó mới để ý là mình nấu hơi nhiều, chắc mời thêm vài.....chục người nữa vào chắc vẫn còn thừa nhiều :3

Sau một hồi no nê, nó và Nam ngồi lì đó và.thờ!!!! Vì ăn quá no nên bây giờ cả hai không thể đứng dậy được, ngao ngán nhìn mớ thức ăn, nó với Nam lại nổi da gà.

-No quá đi!-nó vờn vai đứng dậy

-No thật, cứ như lần cuối ăn cùng không bằng!-Nam mỉm cười trêu chọc nó

-Lèè.....nấu cho là tốt rồi, ở đó mà nói!-nó phồng má nói

Nam cười nhìn nó, nó cũng lại mỉm cười nhìn Nam...

-Anh chàng này kì lạ thật!-nó cười thầm

Nó từ từ mờ mắt vì chưa tiếp xúc được với ánh sáng mặt trời, nó quay sang và.....

-AAAAAAAAAAAA.....-một tiếng hét kinh thiên động địa vang lên

-Ồn ào quá đó!-một giọng khàn khàn vang lên và.....

Bốp.....

Một cái tát như trời giáng xuống khuôn mặt điển trai của người nằm bên cạnh, người đó không phải hấn cũng chẳng phải Vũ cũng càng không phải là một trong những bộ tam rúc rồi kia mà chính là.....NAM-tên con trai nó mới gặp hôm qua

Nam bật dậy như lò xo nhìn nó bằng ánh mắt khó hiểu khiến nó càng điên tiết hơn. Nó tức giận nhìn Nam, đây là lần đầu tiên nó ngủ cùng một tên con trai lạ hoắc lạ ho, nó tức giận nhìn Nam khiến anh chàng lạnh sống lưng

-SAO ANH LẠI Ở TRONG NÀY, ĐI RA NGOÀI NGAY ĐI CÁI ĐỒ BIẾN THÁI KIA!!!!!!-nó hét lên, Nam sợ hãi phòng đi luôn

Nó đỏ mặt đứng như trời trồng ở trên giường, mặt nó càng ngày càng đỏ hơn, liếc nhìn đồng hồ, nó giật mình, đã 6h30 rồi sao??? Nó nhanh chóng thay đồ rồi chạy vọt xuống dưới nhà, Nam cũng đã chuẩn bị xong và sắp xuất phát, nó vội vã phóng đi bằng tốc độ ánh sáng của mình.

Đang chạy thì một chiếc xe chạy chậm chậm bên cạnh, cửa xe khẽ hé mở, Nam thò đầu ra ngoài

-Lên đi tôi chờ bà đến trường!-Nam nhẹ nhàng nói

-Thôi thôi!-nó nói rồi phóng đi, Nam lắc đầu chán nản nhìn nó rồi phóng xe đi đến trường

Ting...toong.....

Giờ học đã bắt đầu nhưng tại sao nó vẫn chưa có mặt ở trường, hấn bắt đầu lo lắng, đứng ngồi không yên, Vũ cũng không khác gì cho lắm, còn Mai vẫn đang cố gọi cho nó. GVCN bước vào và dẫn theo một chàng trai với mái tóc vàng như nắng ban mai và cặp mắt xanh như nước biển mùa thu.

-Đây là học sinh mới, Trần Nam!-bà cô nói

-Xin chào các bạn, mong các bạn giúp đỡ-Nam tươi cười nhìn mọi người và vâng, bệnh viện lại có thêm bệnh nhân

Hấn thì tỏ vẻ không quan tâm gì cho lắm, Mai thì ới thôi, cô nàng bị sắc đẹp của Nam làm mê mẩn tâm trí, Vũ thì đã thành tượng đá từ lúc nào!!!!!!!

-Vậy Nam sẽ ngồi cạnh.....ok, cạnh Vũ, Hoàng Vũ vẫn còn một chỗ trống mà ha!-bà cô từ tốn nói

-Vâng, thưa cô!-Nam nháy mắt tinh nghịch nhìn cô giáo và một người nữa lại được vào bệnh viện vì mất máu

Nam bước đến bên và ngồi xuống cạnh Vũ, Vũ đưa mắt nhìn sang chỗ Nam như một con rồ bốp. Nam tươi cười nhìn Vũ, Vũ cố nở một nụ cười nhìn Nam, ôi những ngày tháng vui vẻ của Vũ bây giờ đã tan thành mây thành khói, làm sao mà sống yên ổn được khi người bạn thân chí cốt quay về tìm món nợ xưa, nợ tiền thì Vũ không phải lo nghĩ mà là nợ.....tình!!!!

-SAO, còn nhớ chứ?-Nam đưa mắt nhìn Vũ

-Ừ.....ừ...nh...nhớ...-Vũ lắp bắp nói như một con robot bị hỏng động cơ

-Mà sao Linh chưa đến nhỉ? Mình nhớ cô nàng chạy trước mình mà?-Nam ngo quay và khẽ nói

-Ông...ông đã gặp nó rồi sao?-Vũ dơ người nhìn Nam

-Ừ, chúng tôi có một đêm bên nhau ở...-Nam nói

-Ở ĐÂU?-Vũ hét lên nhưng lần này lại cộng thêm hấn và Mai

-Hai cái người này lải lải vậy?-Nam ngây ngô hỏi

-Đây là người yêu Linh«chỉ hấn» còn đây là bà chị cùng cha khác mẹ với chúng tôi«chỉ Mai»-Vũ nói

-Ở đâu hả!-hấn nhìn Nam với ánh mắt viên đạn

-Ở đây!-một giọng nói vang lên thu hút mọi ánh nhìn

-HOÀNG LINH?!-cả ba đồng thanh

Nó từ tốn bước vào chỗ với khuôn mặt ủ rũ không còn sức sống. Vũ và hấn lo lắng hỏi thăm nó, Mai muốn lắm nhưng không thể thoát khỏi sức hút của Nam

-Em đi đâu mà giờ mới lóc cóc đến đây vậy?-Vũ từ tốn hỏi thăm

-Lạc đường-nó lạnh nhạt nói

-Vậy còn chuyện gì em muốn nói với bọn anh không?-hấn nói và chính câu nói đó khiến cho nó giật mình

-À há, không có gì đâu!-nó bật dậy nói

Sắc mặt nó bỗng tái xanh khi nhìn thấy Nam, Nam tươi cười nhìn nó càng khiến nó trở nên rồi rã hơn, cái tên khi họ cò gáy này sao lại ở đây, lúc trước nó đâu gặp đâu, đã vậy còn ngồi cạnh Vũ nữa chứ, ôi, nó muốn chết quá!!!!!!!!!!

Nó nhìn Vũ rồi quay sang nhìn hấn, hai dòng điện 100V cứ chạy qua trước mặt nó cùng với mùi ám khí khiến nó thấy ngột thở và khó chịu, sao đời nó lại đau khổ vậy trời!!!!!!!!!!!!

Bao giờ thì mới hết đây, ông trời ơi cứu con đi!!!!!!!!!!

Nó thờ dài rồi đưa ánh mắt cún con nhìn hần và Vũ

-Tin em đi.....

-Hừ, hai người đã làm gì?-hần đưa ánh mắt viên đạn nhìn nó

-Đâu có làm g.....-nó đang nói thì

-Bọn tôi lên giường á!-Nam xen vào, hí hửng nói

-WTF!!!!!!!!!!!!!!-đồng thanh

TRỜI OI, CHUYỆN GÌ ĐANG XẢY RA VẬY NÈ, AI LÊN TIẾNG GIẢI THÍCH CHO TÔI VỚI, CỨ CÁI ĐÀ NÀY THÌ CHẮC TÔI CHẾT MẮT QUÁ THÔI!!!!!!!!!!!!!!111

Bạn đang đọc truyện *Cậu Chủ, Tha Cho Em Đi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 13

Cậu Chủ, Tha Cho Em Đi

Chap 13: Hôn ước và tình yêu

Tác giả: Gió Lạnh Lùng

Nó đơ người, ba người kia đơ toàn tập còn Nam thì vẫn ngây thơ nói cười. Vũ đưa ánh mắt sát thủ nhìn nó khiến nó lạnh sống lưng. Mai thì nhìn nó.....ghen tị!!! Hần tức giận giờ tay định tát Nam nhưng lại bị nó giữ lại, nó đứng dậy im lặng đến bên Nam và.....

-Chuyện đó vui ha!-nó mỉm cười nhìn Nam

-Ừ, vui mà!-Nam cũng mỉm cười đáp trả

Cả hai cứ cười cười nói nói mà không để ý có hai ngọn núi lửa sắp phun trào còn một ngọn núi vẫn vui vẻ với sắc xuân của mình.

-TRẦN NAM, NGƯỜI ĐÃ LÀM GÌ EM GÁI TA???-Vũ hét lên

-Êh?! Tui đã làm gì bà đâu, mới đưa bà lên giường và ngủ thôi!-Nam vẫn ngây thơ nói mà không hay biết rằng câu nói của mình chứa rất nhiều hàm ý

-CÁI GÌ???, đồng thanh tập một

-Hoa....Hoàng Linh, có thật không?-Vũ lắp bắp nói

-Ừ....-nó lạnh nhạt nói

-TRỜI!!!!, đồng thanh tập hai

Nó lắc đầu chán nản rồi gục đầu xuống ngủ tiếp, Nam cũng gục đầu và chìm dần vào giấc mộng đẹp. Cả ba người kia đứng hình, hai người bốc khói và một người thay đổi sắc mặt.

-Ngươi...ngươi dám...-Vũ tức giận nhìn Nam

Oh, tôi chỉ thực hiện lời thề năm xưa thôi-Nam nói trong khi mắt vẫn nhắm nghiền

Vũ đứng người, nhớ lại cái lời hứa quái quỷ đáng ghét đó. Cũng khá lâu rồi, Vũ mới nhớ lại cái thứ kinh khủng đó....

....một cậu bé vui vẻ bước đến bên cô nàng bằng tuổi, hai đứa bé vui vẻ chơi với nhau, chợt một người khác bước vào

-Nam, ngươi đến đây từ bao giờ vậy?-cậu bé mới đến vênh mặt nhìn Nam, lúc đó còn bé

-Ta mới đến!-Nam lạnh nhạt nói

-Hai người chơi gì vậy?-Vũ tò mò hỏi

-Gia đình-cô bé vui vẻ nói

-Mai sau chúng ta sẽ là một gia đình phải không?-Nam mỉm cười nói

-Đúng!-cả hai người kia vui vẻ nói

~ KẾT THÚC HỒI TƯỞNG~

Vậy ra nó và Nam đã có hôn ước từ nhỏ. Đây là lý do một anh chàng không bao giờ cười lại có thể âm áp lạ thường. Nó vẫn nằm ngủ ngon lành trên bàn, hân và Mai cũng được nghe kể lại về lời hẹn ước của Nam và nó, dù chỉ là một lời hứa khi đang chơi nhưng Nam vẫn coi đó là một lời thề non hẹn biển suốt đời, và gia đình hai bên cũng đã tự coi nhau là thông gia từ lâu.

Nó vẫn vui đùa mà không hề biết sắp có những chuyện rất tồi tệ sẽ diễn ra với nó. Nhưng tình cảm nó đối với Nam vẫn chứa đầy sự.....chả biết nói sao cả á!!!!

Cuộc sống vẫn cứ êm ả trôi...gió vẫn cứ thổi đều đều...ánh nắng chói chang cứ tỏa xuống đất...em vẫn yêu anh....đến suốt đời....như thời gian trôi, như ánh nắng ban mai...

Nó cứ vui vẻ tung tăng với đám bạn, từ lúc chuyển vào, nó đã gây thiện cảm với tất cả mọi người. Nó vui đùa trên sân mà không hay biết trên kia, đang có một người đang âm thầm theo dõi từng hành động, cử chỉ, tiếng nói, tiếng cười của nó và cách đó vài bước chân cũng có người đang âm thầm nhìn nó. Những tiếng cười của nó cứ khắc sâu mãi trong tim cả hai người, khi biết về vụ hôn ước giữa nó với Nam, hân đã có một cảm giác thật khó chịu, một chút gì đó nhói lên khiến hân thấy thật đau, một cái thất tim nhẹ nhàng nhưng lại khiến người ta phải đau đớn, khổ sở....

Hân đã yêu nó mất rồi.....

~Về nhà~

-Aizh, mệt quá đi mất!-nó thờ dài, vứt cặp xuống ghế rồi ngồi phịch xuống

-Linh, em thấy Nam như thế nào?-Vũ bắt chợt hỏi

Nó tái xanh như tàu lá khi nghe thấy tên Nam, mặc dù anh chàng rất tốt, cũng rất chỉ là đẹp trai nhưng tại sao nó lại có cái cảm giác này nhỉ? Cái cảm giác mà lúc gặp Vũ nó cũng cảm giác đó, nhưng khi cả ba bên nhau, nó thấy thật âm áp và quen thuộc.

~ Sáng hôm sau~

Nó mệt mỏi lặn lội trên chiếc giường âm áp, cứ lặn lội như vậy nếu như không có thông báo tin nhắn

Tít...tít.....tít...

Rầm...

Một tiếng đồng mạnh vang lên và nó đang "êm ả" nằm dưới nền đất lạnh lẽo. Nó với tay lấy điện thoại và tức giận không biết tên chó nào dám khiến nó như vậy, một số lạ

-Ê, đang làm gì đấy-người kia

-Ai vậy?-nó

-Người theo đuôi-không ai khác chính là hân

-Có chuyện gì?-nó

-Rảnh không? Đi chơi cùng tôi đi!-hân

-Ừ'-nó

-Vậy chuẩn bị đi, 15' nữa tôi qua!-hân

Nó tắt máy và bắt đầu đi sửa soạn cho mọi thứ, trong lòng thấy vui và hào hứng.

~15 phút sau đó~

Nó hí hửng bước xuống dưới nhà trong bộ đồ thể thao nữ tính, mái tóc được buộc kiểu đuôi ngựa càng làm tăng thêm vẻ cá tính của nó, làn môi hồng nhạt được điểm thêm chút son trông quyến rũ đến mức ai nhìn thấy cũng muốn thưởng thức nó, đôi má phúng phính khiến ai cũng muốn véo một cái, nó tung tăng hí hửng bước ra ngoài, hân đã đứng đó và chờ sẵn.

Nó vừa bước ra thì hân cũng hóa đá khi thấy nó

-Vậy có đi không?-nó e thẹn nhìn hân

-Hà...à...có!-hân lúng túng nói, mặt ửng đỏ, trông hân nhìn rất đáng yêu

Nó khẽ mỉm cười và bước vào xe, chiếc xe cứ đi trên con đường quốc lộ thẳng tiến tới Bar Night.

~ Trước cửa Bar~

Không thể nào tin được là nó lại là rất ăn chơi, vừa nhìn thấy Bar thì mắt nó long lanh, nó đập cửa một cái rồi phóng vào hòa nhập với tiếng nhạc âm ỉ át tiếng người. Hân thật sai lầm khi đưa nó đến đây nhưng rồi cũng nhập cuộc.

Hân bước đến bên nó và đưa ra một ly rượu, nó mỉm cười cảm lấy và nhắm một ngụm, cả hai lắc lư theo tiếng nhạc.

Chơi chán rồi nó khẽ liếc nhìn đồng hồ đeo tay, đã 12h đêm rồi, nó khẽ ghé vào tai hân

-Ta về đi, tôi mệt rồi!-nó khẽ nói

-Ừ', về!-hân nói rồi kéo nó đi

Cả hai bước đến bên xe và đi thẳng về, trông hai người như một cặp tình nhân vật đó. Trên xe, nó im lặng không nói gì nhưng trong lòng thoáng một chút vui sướng và hạnh phúc, không hiểu tại sao nó lại có cái cảm giác này nữa....

...CHẮC NÓ CŨNG YÊU HẸN MẮT RỒI....

Híc, nếu vậy thì chắc nó đang nằm và mơ một giấc mơ rất chi là kinh khủng và nó mong có ai đó đánh thức nó dậy khỏi giấc mơ quái quỷ này để rồi khi thực giấc nó sẽ thấy thật vui vẻ và hạnh phúc bên Vũ và Mai

...Sẽ ra sao...

...nếu một ngày

....em không thể

.....nhìn thấy anh

.....nghe được giọng nói của anh

Chắc em sẽ...

...không thể nào

.....chịu nổi đâu

[Chờ! Người vô tình- Loren Kid vs Nhisam

Biết anh giờ đang ở đâu, giọt nước mắt trên mi lãng dài

Đành vô tâm người ra đi, em đau nhói

Giá như mình không biết nhau thì em sẽ không đau thế này

Giờ ngày xưa nay đâu người bỏ em đi thật sao?

Những người vô tâm vô tình người đó đã từng rất thật lòng

Họ đã trở thành 1 người như vậy do quá yêu em nên hối hận

Họ thấy lòng người không công bằng, nên quyết sống theo kiểu công bằng

Họ quen 5 người trong cùng 1 lúc để thỏa mãn được sự dằn dặt

Vì họ có biết bao người yêu nhưng họ chỉ yêu có 1 người

Nhưng yêu 1 người và quá thật lòng thì lại bị đem làm trò cười

Chắc có lẽ họ quá yếu đuối nên có lẽ họ muốn chứng minh cho kẻ mạnh nhất biết họ là người tàn độc nhất.

Bạn đang đọc truyện *Cậu Chủ, Tha Cho Em Đi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 14

.....tình yêu như một cơn gió vậy, cứ thoảng qua một cách vô tình, nhưng lại khiến người ta đau buốt....oOo oOo oOo

Nó mệt mỏi, hôm nay quả nhiên rất mệt, nó muốn được thư giãn trong bồn tắm của mình và cho hết u sầu trôi theo dòng nước, không hiểu sao nó lại thấy bối rối, ngại ngùng khi bên cạnh hắn, tìm nó đập rộn ràng như muốn nhảy khỏi lồng ngực, lúc trước khi gặp hắn, nó đã bao giờ gặp phải tình cảnh này đâu.....vậy sao giờ đây lại vậy? Hay nó bị làm sao?

Nó bước vào nhà tắm và xả nước ra, còi đồ và bước vào bồn, ngâm mình trong làn nước ấm nóng, nó cảm thấy dễ chịu hơn rất nhiều. Nhắm mắt lại và từ từ tận hưởng, nó khẽ lẩm nhẩm, nhưng trời đâu có thương nó, một cuộc gọi từ ai đó đã phá tan bầu không khí tĩnh mịch này của nó, nó bật dậy, bước ra ngoài và đi lấy điện thoại, là số của Trần Nam..

-Có chuyện gì?-nó bắt máy

-Hi, có cần căng thẳng vậy không? Đang làm gì vậy?-Nam nhí nhảnh nói

-Ờ, đang tắm!-nó bình thản nói mà không hay biết đầu dây bên kia đã bị mất rất nhiều máu

-Ừ ừ....vậy chút nữa tui gọi lại ha!-Nam nói rồi cúp máy luôn

Nó quay bước tính chui vào và thư giãn tiếp, cùng lúc đó cánh cửa cũng bật mở, một người bước vào, không phải cô người hầu đáng yêu, không phải Hoàng Mai, cũng không phải Hoàng Vũ mà là.....HẮN!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!

Hắn sững người, nó đỏ mặt đứng chôn chân dưới đất, lúng túng không biết làm gì, sao tên này bất lịch sự vậy? Giờ nó sẽ phải làm gì đây? Không lẽ cứ đứng đây chắc? Còn hắn thì.....khỏi cần phải nói chắc ai cũng biết chàng ta bị mất máu nặng và nếu chịu thêm chút nữa chắc chắn hắn sẽ phải nhập viện vì mất máu :3

oOo oOoHello, còn ai không vậy???? Lên tiếng cái coi, đừng nói là mấy bạn nam nhà ta giống như nhân vật nam chính rồi nha! Nếu vậy cho Gió xin lỗi nhé! Hi, thôi mấy bạn lên

tiếng cái rồi tiếp tục theo dõi diễn biến truyện nha! Chắc là mấy bạn còn "mất máu" dài dài, đừng ai hỏi tại sao Gió lại viết vậy nha! Gió là trap nên cũng rất muốn viết những tập như vậy :3, hoy ba hoa vậy đủ rồi, tiếp tục theo dõi truyện nào :) *oOo oOoHắn đứng im một lúc rồi chạy ra ngoài để lại tiếng đóng cửa vang dội, hai người kia ở dưới thì cứ nghĩ đó là động đất, đứng sau cánh cửa, hần lúng túng, dò mặt và tự trấn tĩnh mìnhKhông sao....không sao cả.....mình chưa nhìn thấy gì cả.....đó là mơ....mơ thôi!!!!Còn nó thì ới thôi, cô nàng sốc nặng luôn, không biết phải xử sự ra sao cả, mọi việc xảy ra nhanh quá, nó chưa kịp phản ứng gì cả. Làm sao bây giờ, chắc chắn nó sẽ không dám nhìn mặt hắn mất thôi!!!! Hắn bỏ xuống dưới nhà, nó thì vội đi thay đồ và cũng đi xuống. Mai, Vũ, Nam, hần đang quay quần bên nhau như các anh em trong nhà lâu ngày mới gặp lại nhau, nó chạm mặt hần, trong ánh mắt ấy thoáng qua một chút bối rồi, nó cụp mắt xuống rồi bước đến bên Mai và ngồi xuống. Vũ nhắm một ngum nước rồi khẽ mỉm cười, không khí bây giờ thật khó chịu, nó biết sẽ có một chuyện gì đó rất rất kinh khủng sắp xảy ra, nếu không thì đã không tụ tập đông đủ ở đây, mọi người ai cũng có một biểu cảm khác nhau: Nam thì ăn mặc như lần đầu tiên hai người gặp nhau, mắt khẽ khép lại và tận hưởng bài hát của mình; Mai thì đôi lúc khẽ mỉm cười và quay sang nhìn nó rồi lại sang Nam; Vũ thì im lặng không nói, nhìn Vũ cứ như đang suy tư một chuyện gì đó rất rất quan trọng; hần thì lạnh nhạt ngồi đó, đôi lúc buông ra một tiếng thờ dài; nó thì đưa ánh mắt khó hiểu nhìn mọi người. - Từ giờ em sẽ ở cùng với Nam!- Vũ khẽ nóiCâu nói như tiếng sét ngang tai nó, nó bàng hoàng, nó chưa nghĩ rằng đây là chuyện quan trọng, nó chưa từng nghĩ đến chuyện đó, rốt cuộc là đã có chuyện gì cơ chứ? Vũ vừa nói gì? Nó có nghe nhầm không? Như đọc được ý nghĩ của nó, Mai khẽ buông một lời thờ dài-Đó là sự thật, em sẽ ở cùng cậu ta!-Mai khẽ nói và quay điTất cả mọi chuyện đến quá nhanh, nhanh đến mức nó không biết phải xử lý ra sao, rốt cuộc chuyện này là sao? Tại sao nó lại phải ở cùng với Nam, nó đưa mắt nhìn quanh như tìm kiếm một câu trả lời thích đáng nhưng tất cả mọi người đều quay đi, tránh ánh mắt của nó, cô nàng hầu đáng yêu của nó thì từ trên phòng nó đi ra, tay xách một cái vali lớn, hần vẫn im lặng không có bất cứ phản ứng gì, nó chợt thấy trống rỗng, lòng đau thắt lại-ĐƯỢC RỒI! NẾU MẤY NGƯỜI MUỐN TÔI ĐI THÌ OK! TÔI SẼ ĐI ĐỂ MẤY NGƯỜI VỪA LÒNG ĐƯỢC CHƯA?-nó bật dậy, đi đến bên gành trước vali khỏi tay cô hầu và bước đi, Nam đứng dậy rồi bỏ theo nó. Nó bước vào xe, Nam cũng bước lên, chiếc xe bắt đầu lăn bánh rồi rời khỏi biệt thự họ Hoàng, đưa nó đi xa dần, trên kia, hần lạnh nhạt nhấp từng ngụm trà, mùi hương khẽ lan ra, sao lòng hần lại đau vậy? Nó có là gì của hần đâu chứ? Nó không là gì của hần, nó vừa là bạn thân của Nam, cũng vừa là vị hôn thê của Nam, vậy thì hần cũng không hề liên quan gì đến chuyện này. Mọi thứ trôi qua một cách êm ả, nhanh như con gió nhưng để lại một nỗi đau.....oOo oOoCuối cùng xe cũng dừng lại, nhưng không phải là căn nhà lần trước nó và Nam gặp nhau mà là một căn biệt thự to lớn, rất to, rất sang trọng. Nhưng nó đâu có tâm trạng gì mà ngắm nữa, khẽ kéo vali bước vào. Nó bước qua cánh cổng và chợt nó thấy đầu đau nhức, cảm giác này như là lần nó được Vũ nói ra sự thật, nhưng lần này không đau rất như lần đó mà lại rất ngọt ngào, như một giấc mơ nó nói rồi bước vàoMột người con gái bước đến và đưa tay xách vali vào giùm nó, nó bước theo người đó và đi lên phòng mình. Căn phòng rất đẹp, lại đúng phong màu mà nó ưa thích-đen và trắngXếp đồ vào tủ rồi, nó khẽ nhảy lên giường, nhìn lên trần nhà trắng muốt, nó chợt nghĩ về hần, không biết bây giờ hần đang làm gì? Có nhớ đến nó hay không? Nhưng rồi nó lắc đầu, không, không thể nào nhớ về con người đó được, họ có là gì của nó đâu, vậy thì nhớ làm gì? Nó lìm đim và chìm vào giấc ngủCứ nghĩ là sẽ có một giấc ngủ ngon nhưng không hề, đêm đó nó gặp ác mộng khiến nó cứ lăn lộn khắp cái giường trắng to rộng đó.....

oOo oOo

Sáng hôm sau nó bước xuống với đôi mắt gấu trúc, Nam đang ăn thì cũng phải ngẹn khi nhìn thấy nó: đầu tóc bù xù, quần áo xộc xệch, mắt thì được tặng thêm hai quầng thâm đen, nhìn nó không khác gì tên ăn mày cả!!!!!!!!!!!!

Nó khẽ nhớ lại giấc mơ đêm qua, rốt cuộc chuyện gì đã xảy ra? Giấc mơ đó là sao? Một ngàn câu hỏi xuất hiện trong đầu nó.....

oOo oOo oOo

Đến đây là hết chap 14, nó đã quay về với tình yêu thuở nhỏ của mình nhưng hai người sẽ ra sao? Sẽ hạnh phúc hay đau khổ? Nó sẽ phải chấp nhận hần hay Nam khi biết được sự thật về lời hứa năm xưa? Sẽ có một người ra đi, một người ở lại, một người lạnh phúc và một người phải giấu nước mắt khẽ mỉm cười bước đi! Mời mọi người đón đọc chap tiếp theo

Bạn đang đọc truyện *Cậu Chủ, Tha Cho Em Đi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 15

oOo oOoChap này Gió viết về giấc mơ mà nó đang phân vân và nghi ngờ nên đừng ai nghĩ là sự thật nha. Gió rất cảm ơn các bạn vì đã ủng hộ cho Gió và bộ truyện này

oOo oOo

Đêm có trời, trời mãi, bóng đêm dài thăm thẳm như muốn nuốt chửng cái con người đang co ro một góc kia. Ánh trăng bạc cũng không đủ làm cho con người đó nổi bật lên khiến họ huyền ảo như một đám khói tụ tập với nhau. Nếu nhìn từ xa, có lẽ ai cũng nghĩ là người đó đang ngủ gật nhưng thực ra, họ chỉ đang suy nghĩ đến cái thứ được gọi là tương lai.

oOo oOo

Nụ cười nhạt chợt nở ra trên làn môi mòng quuyến rũ của nó, nó nhất định, nhất định sẽ làm sáng tỏ giấc mơ đêm đó, một cảm giác rất lạ cứ nổi dậy, nó không biết giấc mơ đó có liên quan gì đến quá khứ của nó không, chắc chắn là có một chuyện gì đó rất kinh khủng mà Vũ chưa kể cho nó nghe, cái càng bí ẩn thì càng thôi thúc lòng tò mò của người khác, nó cũng không hần là trường hợp ngoại lệ

oOo oOo

Sau một ngày học tập và làm việc, nó mệt mỏi lết cái thân xác của mình vào phòng, ngã lưng xuống ghế sau khi đã chìm đắm trong làn nước mát, nó nhắm nhily rượu trên tay, một ly rượu vang đỏ, màu đỏ như máu, như những giọt máu nó thấy thường ngày, nhưng giọt máu đưa cha mẹ nó rời khỏi nó, tức giận, nó ném cái ly xuống, rượu được giải thoát khỏi ly, tràn ra làm nhuộm đỏ cái thảm trắng trong phòng nó. Đứng dậy rồi lạnh lùng lên giường, nó chìm vào giấc ngủ của mình, và đêm đó, giấc mơ kì lạ lại xuất hiện...

oOo oOo

Nó thấy mình như bị thu nhỏ lại và đang nằm trong vòng tay ấm áp của một người phụ nữ-mẹ nó. Giọng hát ngọt ngào của bà cất lên, ru nó chìm vào giấc ngủ, khép mí mắt và nó cũng ngủ....

Mất từ từ mờ, nó thấy mình đang nằm trong một căn phòng, căn phòng trắng và sạch sẽ, nhưng mà....đây không phải là căn phòng nào trong biệt thự nhà nó, mà là một căn phòng trong bệnh viện, tại sao nó lại ở trong bệnh viện chứ? Khoảng thời gian này là sao? Nó đang làm gì? Ai đó gọi nó dậy, đánh thức nó khỏi giấc mơ quái quỷ này đi! Giấc mơ này cứ như đang tiếp diễn lại cái giấc mơ kinh khủng ngày hôm qua của nó vậy, không lẽ đến sáng mai nó mới thoát được sao?

Nhưng vấn đề không nằm ở đó, vấn đề ở đây là nó phải tìm hiểu ra được lý do tại sao nó lại ở đây, nhưng bây giờ nó quá nhỏ, không thể đi lại được, giơ một tay lên, nó hoảng hốt, cánh tay của nó...cánh tay trắng trẻo và mịn màng của nó, đang bị băng bó lại, nó không hiểu chuyện đang xảy ra, không lẽ đây là lúc sau tai nạn và lúc nó được đưa đến bệnh viện

hay sao? Không thể nào, chuyện đó Vũ đã kể rồi mà, nó cũng đã gần quên rồi, vậy sao bây giờ lại...

Đang băn khoăn, thì cánh cửa chợt mở, một người phụ nữ bước vào, đó là bà nuôi của nó, bên cạnh bà là Vũ(đôi nhỏ». Cả hai tiến đến bên cạnh chỗ nó đang nằm, bà bế nó lên và ôm nó vào lòng, người bà toát ra mùi hương dễ chịu, nhẹ nhàng khiến nó cảm thấy thoải mái hơn

-Vậy mong bà giúp tôi chăm sóc cho đứa bé này, khi nào có dịp, tôi sẽ đến đón nó và kể cho nó nghe mọi chuyện, bác sĩ đã nói chỉ bị mất trí nhớ tạm thời thôi, sẽ có một ngày nhớ lại toàn bộ sự việc, nhưng chuyện nhớ lại sẽ khiến nó cảm thấy đau đầu, mệt mỏi, nếu như nó không thể chịu được thì nó sẽ bị mất trí nhớ vĩnh viễn.- Vũ khẽ nói, mặc dù lúc đó còn khá nhỏ nhưng những câu Vũ nói đều chất chứa một hàm ý nhất định

-Vâng, cậu chủ cứ yên tâm giao cô chủ cho tôi! Tôi nguyện sẽ chăm sóc cô ấy tốt!-bà lên tiếng và đem nó về nhà của mình

Bà sắp sẵn cho nó một căn phòng nhỏ, vừa với nó và khá giống căn phòng cũ, nhưng màu hồng biến mất thay vào đó là hai tông màu trắng-đen, tông màu đơn sắc, rất giống một câu chuyện buồn.

Bà chăm sóc nó rất tốt, còn Vũ, mỗi tháng lại gửi cho bà một số tiền để trang trải, nuôi dạy nó, bố nó thì lấy cớ nuôi nó vất vả và đề vờ thêm tiền để nuôi dạy nhưng thực ra là lấy số tiền đó để chi vào lợi ích cá nhân của bản thân mình. Nó sốc nặng, rất sốc khi chứng kiến lại tất cả, tất cả quá khứ của mình chỉ qua một giấc , nó mong đây sẽ chỉ là giấc mơ, một giấc mơ mơ mà thôi, nhưng làm sao mà tránh được chứ? Dù có cô phụ nhận như thế nào thì nó cũng phải chấp nhận là đây chính là quá khứ của nó, cái quá khứ mà nó muốn quên nhất.

Bố thì vẫn rượu chè, cờ bạc đến nỗi số tiền mà Vũ cung cấp cũng hết sạch sau một tuần, hết tiền, bố lại quay lại, đánh đập nó và bà đến mức bà phải nằm viện mấy ngày, hết cái này đến cái khác , rắc rối cứ đến với nó, đến với nó để nó phải sống trong sự khổ, mệt mỏi, . Nó không thể ngờ rằng Vũ lại có thể giấu nó, không phải bà đến và tự nguyện nhận nuôi mà là bà được Vũ giao phó cho công việc này đơn giản chỉ vì lúc trước bà là vú nuôi của nó.

Rồi nó đi học, lớn lên, những trận đòn roi vẫn tiếp tục, nếu như bố nó không bị bắt vì tội đánh bạc thì có lẽ nó cũng sẽ không bao giờ thoát, bà và nó lại sống hạnh phúc, nhưng những tháng ngày hạnh phúc đó không kéo dài lâu, nó lên Cấp III và được vào học tại ngôi trường danh tiếng, nơi đó, nó gặp hân, bộ ba rắc rối và Vũ-anh trai nó và cùng người chối bỏ nó cho một người hầu trong gia đình

oOo oOo

-Hoàng Linh, em dậy đi không muộn học đó!-nó thấy người mình bị rung động nhẹ, từ từ mở mắt, nó nhìn thấy Nam, có lẽ nó nên gặp một người và xác thực lại giấc mơ của mình

Nó khẽ mỉm cười và một cái tát được giáng xuống ngay khuôn mặt của Nam

-ĐỒ BIÊN THÁI, CÚT NGAY KHỎI PHÒNG TÔI!-nó hét lên giận dữ nhưng thực ra nó đang thầm cảm ơn Nam vì đã kéo nó ra khỏi cái giấc mơ quái quỷ và đáng chết đó, nó sẽ cố gắng, cố gắng quên đi cái giấc mơ đó sau khi đã biết được bí mật

Nhưng nó phải chấp nhận một chuyện rằng, nếu như nó không chịu đựng nổi cú sốc tinh thần sau khi biết sự thật thì trí nhớ của nó sẽ mãi mãi biến mất và không bao giờ được khôi phục lại, nếu vậy nó phải cố gắng, cố gắng để cho cơ thể mình trở nên mạnh mẽ và cứng rắn hơn, nhưng với một người như nó thì chắc chắn sẽ chịu đựng được nỗi đau và mất mát đó

Thay đồ rồi bước xuống nhà, nó bắt gặp ngay Nam

-Hôm nay xin cho nghỉ nha!-nó nói rồi bắt xe đến địa điểm chứa đựng nhiều bí mật của nó nhất

Bạn đang đọc truyện *Cậu Chủ, Tha Cho Em Đi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 16

Mệt mỏi, nó khẽ gục đầu và ngủ trên taxi, nó đã bắt taxi để đi đến gặp người đã nuôi nó 18 năm trời thay cho bố mẹ nó, nhưng không hiểu sao nó lại thấy thất vọng và chán nản khi đi về nơi đó, nó muốn vui vẻ gặp lại bà nhưng có vẻ là lần này không được rồi.

Một lúc sau nó mở mắt, chiếc xe đã dừng lại từ lúc nào mà không hề báo cho nó biết, nó mở cửa và bước xuống. Vẫn là mái nhà đó, tuy ngôi nhà nhỏ nhưng nhìn thật ấm áp và hạnh phúc, nó bước vào và khẽ đẩy cửa bước vào, nó sững người. Trên bàn thờ, tấm ảnh chân dung của bà được trân trọng đặt giữa, xung quanh khói từ mấy thanh hương tỏa ra, nó bất lực quỳ xuống, rốt cuộc là sao? Bà đã đi rồi hay sao? Nước mắt khẽ lăn trên gò má trắng trẻo, mịn màng của nó, nó gục mặt xuống, nước mắt cứ rơi rơi mãi, nó đứng dậy và bước ra trong vô thức, cứ mặc kệ cho chân muốn đưa mình đi đâu thì đi. Trời bỗng đổ xuống một cơn mưa, tâm hồn ai kia đã u ám và mệt mỏi bao nhiêu thì mưa rơi to bấy nhiêu, mưa rơi xuống, che đi những giọt nước mắt của nó, rửa trôi đi tâm trạng u buồn, làm mất tâm thức nó. Một bàn tay được đưa ra và khẽ đặt lên đôi vai mỏng manh của nó, nó quay lại và ôm lấy người đó-hân.

Nó ôm lấy hân như sợ hân rồi cũng sẽ tan biến theo mưa, sợ hân sẽ bị cơn mưa này đem đi mất. Nó không muốn mất đi một người nào nữa cả. Hân vòng tay ôm nó vào và diu nó vào một xe, nó lăm lăm chỉ biết đi theo hân. Chiếc xe phóng đến tiệm đồ, cả hai cùng thay đồ rồi hân đưa nó về nhà hân. Chiếc xe đỗ xuống, bác Tuấn ra mở cửa và hơi ngỡ ngàng khi nhìn thấy nó nhưng rồi bác cũng chỉ mỉm cười

-Cậu chủ đã về rồi! Chào mừng cô đến gia đình này!-bác mỉm cười nhân hậu

Nó gật đầu rồi bước vào, ông bà chủ đang dùng bữa trưa trong nhà, nó bước vào trong và chào hai người đó. Khi nói thì cũng biết rằng cả hai người đều ngạc nhiên khi thấy nó đi cùng hân về căn nhà này, cả hai đều cứ nghĩ nó quay lại gia đình để.....làm việc :3

Hân lắc đầu rồi cầm tay nó kéo vào phòng mình. Vẫn căn phòng đó nhưng sao nó thấy thật lạ lẫm, mọi thứ như cách xa với nó, như không thuộc về nó.

-Em nằm đó nghỉ đi! Sáng mai anh sẽ đưa em về.-hân dịu dàng nói

Nó không nói,tiến đến bên hân, và kéo hân xuống, ban cho hân một nụ hôn ngọt ngào. Hai người quấn lấy nhau như không muốn rời, nhưng nó cũng biết kim chế và khẽ đẩy hân ra,

leo lên giường. Hấn đứng đơ đờ rồi khẽ mỉm cười, leo lên giường và ôm lấy nó. Nó giật mình quay lại, mặt đối mặt, xen lẫn đỏ là cảm xúc đến lạ lùng, khoảng cách của họ như được thu hẹp lại vậy.

Hấn ôm lấy nó, kéo nó vào sát mình và đặt lên môi nó một nụ hôn ngọt ngào, nồng cháy. Nó cũng đáp trả lại như không muốn chịu thua thiệt. Ôm lấy nhau, hấn khẽ đưa tay vuốt nhẹ từ cổ nó xuống rồi ấn nhẹ. Tay vẫn lần xuống, hấn đưa tay cời từng cúc áo một của nó, nó đỏ mặt và đẩy hấn ra. Nhưng nó nghĩ sao vậy? Một người như hấn mà lại chịu để tuột mất con mồi của mình sao? Kỳ lạ đó nha! Và quả nhiên hấn túm lấy nó, nhanh như chớp nó đã thấy hấn đang ở ngay trên mình, cúi xuống và trao nó nụ hôn tiếp theo, mãnh liệt và say đắm. Nó cố đẩy hấn ra nhưng không thể, càng đẩy hấn càng siết chặt nó hơn, biết sẽ không thoát được, nó đành ngoan ngoãn nằm im. Hấn khẽ tạo ra một nụ cười khiến bất cứ cô gái nào nhìn thấy cũng không thể thoát khỏi, nụ cười đó như một liều thuốc khiến con mồi tê liệt, nó quay mặt đi nơi khác

-Nè, anh làm vậy với bao nhiêu cô gái rồi?-nó khẽ hỏi

-Em là người đầu!-hấn cắt lời nửa thật nửa đùa

-Thật? -nó nheo mắt hỏi

-Ừ!-hấn cười

Và như không muốn để nó hỏi thêm bất cứ thứ gì nữa, hấn đành khóa chặt lấy bờ môi nhỏ đó, nó không nói gì, vòng tay ra sau người hấn và kéo hấn sát vào, hơi nóng từ hấn phả ra cùng mùi hương bạc hà nam tính khiến nó cảm thấy kích thích. Không lẽ nó "muốn" hay sao? Như đọc được suy nghĩ của nó qua những cử chỉ như vậy, hấn vẫn giữ lấy nó như đang khiêu khích sắc dục của nó vậy

-Nếu như đó là em! Thì anh sẽ chiều!-hấn khẽ thì thầm vào tai nó

nó suy nghĩ, gương mặt lộ rõ vẻ lo sợ

-Gi cơ???! Hấn ta đang đùa mình sao trời!!! Làm cách nào bây giờ? Hấn ta khỏe quá! Không lẽ mình cứ để mặc vậy hay sao? -

Cùng lúc đó cánh cửa phòng bật mở, bác Tuấn bước vào và đứng như trời trồng, nó xấu hổ rút ngay vào chăn, hấn đứng dậy và quay sang nhìn bác

bác lúng túng

-Xin...xin lỗi! Tôi làm phiền hai người à? -

-Ừ, có!-hấn nói

-Nếu vậy cho tôi xin lỗi! Ông bà chủ nhờ tôi lên gọi hai người xuống dùng bữa!-bác Tuấn nói rồi rút dần

-Nói với họ là tôi có "món trắng miệng" rồi!-hấn nở nụ cười nửa miệng

Bác Tuấn gật đầu rồi lui ra, đóng cửa lại và phóng như bay xuống dưới thông báo cho hai người kia tin sốt dẻo. Còn về phần nó, thì sau vụ đó nó vẫn cảm thấy có vẻ như nó đã bị hấn làm cho đầu óc trở nên đen tối hơn rồi. Còn hấn bây giờ đang ngồi bên cạnh nó và lướt điện thoại, nó hé mắt nhìn ra rồi bực bội khi thấy hấn như vậy. Hấn liếc sang nhìn nó rồi cúi xuống hôn lên trán nó

-Ngủ đi nhé, bé ngoan của anh!-hấn tươi cười

-Ừ, anh cũng vậy!-nó nói rồi chìm vào giấc ngủ trong vòng tay ấm áp của hấn

Sáng hôm sau...

Nó tỉnh dậy thì đã thấy hấn từ nhà tắm đi ra quanh người chỉ có cái khăn tắm mỏng dính. Nó quay mặt và nép vào chăn, hấn mỉm cười rồi bước đến bên nó, cúi xuống và chào nó bằng một nụ hôn và nó cũng nhiệt tình đáp trả lại :3 :3

Cả hai người xuống dưới và ngồi xuống ăn cùng với hai ông bà chủ trong nhà, cả hai đều tủm tỉm cười và đưa ánh mắt háo hức nhìn nó và hấn, hấn vẫn điềm tĩnh còn nó thì không thể nuốt được, cuối cùng bữa ăn cũng kết thúc, nó miễn cưỡng lắm mới ăn được một ít

-Bao giờ hai đứa cưới vậy?--ông Nam "thật thà" hỏi

-Tháng nữa-hấn điềm tĩnh nói rồi kéo nó đến trường

oOo oOo oOo

Tại trường, cả hai bước xuống trong sự ngỡ ngàng của tất cả mọi người. Vũ, Nam và Mai chạy đến tụ tập bên nó

-Em đi đâu mà không nói vậy? Biết bọn anh lo lắng không hả!-Vũ tức giận nói

-Và đúng là....sao lại bỏ ck để "qua đêm" với tên này hả?-Nam nói với giọng hờn dỗi mà không biết chính câu đó sẽ khiến nó có nhiều rắc rối

-Cái con này, có người yêu rồi mà vẫn"qua lại" với thằng kia hả?-Mai nói và ngay lập tức cả ba đều được nó tặng một cái tát

-Ồ ào-nó lạnh lùng nói rồi bước đi

-Chào tạm biệt đã chứ?-hấn mỉm cười ranh ma nhìn nó

Nó không nói gì, tiến đến lại gần hấn và...

....cả ba người kia đứng hình

....những tiếng xì xào vang lên

....hai người kia đang môi chạm môi

Nam tiến lại, cầm tay nó kéo ra giận dữ nhìn hấn

-Cút đi!-Nam nói rồi "trân trọng"cho hấn một cái tát và lôi nó về lớp

oOo oOo oOo

Sau vụ đó, những lời bàn tán từ mấy bà "rảnh rỗi không có việc làm" cứ làm đề tài tám chuyện, nó khá mệt mỗi khi đi đến đâu cũng nghe thấy những lời bàn tán về mình, Vũ và Mai cũng hơi khó xử trước Nam và hấn, Nam thì tự trách mình đã không đủ cứng rắn để bảo vệ nó và giữ nó lại với mình, hấn thì khá là mệt khi cứ phải làm tình tay ba với nó và bạn cùng lớp tất nhiên là không vui chút nào.

-Ta đi ăn gì chứ?-nó tiến lại Nam và nói

-Um, đi thôi! Tôi cũng có chuyện muốn nói với bà-Nam nói, bây giờ anh nghĩ gì thì chỉ có anh mới biết thôi

Hai người dẫn nhau xuống canteen nhưng có lẽ nơi Nam muốn nói chuyện không phải chỗ đó và Nam không muốn nghe bất cứ một chuyện gì liên quan đến vụ lần trước. Vậy nên bây giờ nó đang ở trong nhà Nam

Nam bung ra hai cốc nước và đưa cho nó một ly, nhìn hình ảnh mình trong làn nước sóng sánh, nó khẽ liếc nhìn Nam

-Có chuyện gì vậy?-nó cất tiếng phá tan bầu không khí u ám đang bám lấy hai người

-Tôi yêu em, và tôi biết em không yêu tôi!-Nam nói

---đáp lại Nam chỉ là tiếng im lặng

-Nếu không yêu tôi, hãy nhắm mắt lại và.... "làm với tôi" đi!-Nam cúi mặt nói, nhìn anh thật dễ thương quá đi mất

-HẢ?!!-nó tròn mắt nhìn Nam, bộ mấy tên con trai thời nay rảnh quá hả trời

Bạn đang đọc truyện *Cậu Chủ, Tha Cho Em Đi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 17

Nó đơ người, bộ mấy tên con trai xung quanh nó bị 'chập mạch' hả trời? Hay là lũ đó rảnh quá nên tính kiếm chuyện với nó? -Được không?-Nam vẫn cúi mặt nói

-Ok, muốn bao nhiêu?-nó cười, nụ cười chứa rất nhiều ẩn ý

-Tùy-Nam cười mỉm

Và ok, Nam ngay lập tức bị ăn tát liên tiếp, đến mức đầu óc quay cuồng, nó cứ tát liên tiếp khiến Nam phải rút xuống dưới

-Nè, làm gì vậy hả?-Nam xoa xoa hai má

-Thì tôi chiều-nó lạnh nhạt nói rồi bước ra cửa

Mở cửa ra, nó thấy hấn đang đứng trước cửa cùng với Mai, thấy nó bước ra, hấn đưa ánh mắt lạnh nhạt nhìn nó rồi nở một nụ cười nhạt, cùng lúc đó Nam cũng bước ra

-Vui nhỉ?-hấn nhìn nó

---nó không nói, chỉ cúi mặt xuống

-Chuyện gì vậy?-Nam thắc mắc nhìn nó

Dứt câu nói, Nam thấy má mình lại rất lên, nhưng không phải do nó mà là hấn

-Yêu nó? Buồn cười! Tôi mới là người yêu của Hoàng Linh, nhớ kỹ vào TÔI LÀ NGƯỜI YÊU CỦA HOÀNG LINH-hấn nhấn mạnh những chữ cuối

-Cái gì? Anh chỉ là chủ của Linh thôi, anh không phải người yêu cô ấy!-Nam tức giận

Nó mệt mỏi bước đi ra ngoài, hiện tại nó chỉ muốn ở một mình, nó cần một người hiểu nó, nó muốn một người để tâm sự, lết đến quán cà phê mình hay tới, nó ngồi xuống và gọi một cốc capuchino.

Còn hấn khi thấy nó thì vội chạy theo để lại Nam và Mai. Nam lạnh nhạt bước ra ngoài nhưng bỗng khựng lại vì bị Mai giữ lấy

-Chuyện gì?-Nam đưa mắt khó hiểu nhìn Mai

-Kệ họ đi!-Mai buông từng chữ

-SAO MÀ TÔI CÓ THỂ ĐỂ NGƯỜI TÔI YÊU BỊ NGƯỜI KHÁC CƯỚP ĐI MẤT CHÚ? NẾU ĐÃ KHÔNG HIỂU CẢM GIÁC CỦA TÔI THÌ ĐI ĐI, ĐỪNG LÀM PHIÊN TÔI NỮA!-Nam gắt

-Tôi hiểu cảm giác của anh chứ! Vì bây giờ tôi cũng vậy! Anh không biết rằng tôi rất rất khó chịu khi thấy người tôi thích không thích tôi mà lại theo người con gái khác!-Mai cúi mặt nói

-Cô thì biết gì chứ!-Nam nói rồi gỡ tay Mai ra

Mai đã làm gì sai cơ chứ? Tại sao ai cũng không thích cô vậy? Mai mệt mỏi, buồn bã ngồi xuống dưới, những giọt nước mắt lăn dài trên mặt cô, cô chỉ là yêu Nam thôi, cô chỉ muốn Nam đáp lại tình cảm đó, dù chỉ một ít thôi cũng được vậy mà sao khó vậy chứ? Cô không muốn, không muốn như vậy! Có lẽ cái nơi này không thuộc về cô, có lẽ cô nên quay về Mỹ, sống hạnh phúc với mẹ cô trong ngôi nhà mà bố của nó đã chia lại cho hai mẹ con cô, nơi cô có thể hạnh phúc sống và kiếm được một người tốt, yêu thương cô thật lòng, sẽ là nơi giúp cô quên đi mối tình đầu đầy mệt mỏi, nước mắt và sự lừa dối, cô sẽ nói cho Nam nghe cảm xúc thật của mình, rồi cô sẽ đi, đi mãi, sẽ rời xa Nam và quên anh

oOo oOo

Nó nhâm nhi cốc capuchino nóng trong tay, ngoài kia trời cũng bắt đầu dầm mưa, những giọt mưa nhỏ nhưng nhiều, một giọt không thể làm ướt, không thể xóa đi những giọt nước mắt, không thể rửa trôi hết mọi ưu phiền, phải cần thật nhiều, thật nhiều mới có thể làm những điều đó.

Bài hát: Em Là Mưa (Beat & Instrumental) - Blackbi

Khoảnh khắc x2

Khi em bước đi

Đến với người mà em chọn khóe mắt đã ướt mi

Mưa cũng đã cuốn trôi vị ngọt thấm trên môi

Và nỗi đau đã thay thế tình yêu ngày nào bên tôi

Nên thôi

Quên hết nỗi buồn

Đôi chân mỗi một nhưng nc mắt vẫn cứ tuôn

Yêu là cạm bẫy hay dòng cảm xúc mù quán

Là vũ khí giết chết tâm hồn , mặc thể xác lang thang

Blackbi

Khi mà em bước ra đi cuộc sống anh như gục ngã

Mặc kệ thời gian ra sao vì a biết rằng sự thật đã

Diễn ra quá nhanh khiến con tim đau vật vờ

A đã sai hay a không bằng ng ta tất cả mọi mặt hà

Món quà cuối cùng a sẽ trao như lời hứa

1 bài nhạc dành riêng cho em người con gái tên là mưa

Nhưng cầu vồng sẽ không đến khi gió kéo mưa đi mất

Bỏ lại đây 1 kỉ niệm đẹp giờ chỉ còn tình yêu duy nhất

Ký ức sót lại trong tiềm thức là gì

Là ánh mắt nhìn a cười rồi quay bước chân ra đi

Là cô bé 3 năm trước thật ngây thơ trong từng suy nghĩ

Là con đường ngay trước mắt ,phải nhờ ảo giác làm trí kỉ

Viết trên giấy trắng rồi lại xóa trong từng câu

Khóí trắng tạo vị đắng trên bờ môi vừa bắt đầu

Em ở đâu có nghe thấy giai điệu buồn đến từ máu

Hay em vờ như là không biết tình yêu rót nơi vực sau

Hook

Yêu bằng lời nói hay là yêu bằng con tim

Chill bằng hơi khóí hay feel từ con tim

Real từ từng chữ nhưng hy vọng như phú phẩm

Như khởi điểm của ảo giác như đoạn kết 1 bộ phim

Zinnine

Và rồi từ khoảng khắc đó anh trở thành kẻ lang thang!

Cũng đã quen ... Đôi khi vẫn vơ vài dòng lang mang!

Buổi hoàng hôn chạng vạng em kết tình ta sang trang!

Để lại đây vài lời hứa, cùng cả kí ức đang mang!

Anh không phải kẻ tình si, xếp cho em đàn hạt giáy!

Anh thẳng khờ nơi cuối phố, bao mùa mưa? Tóc bạc đây!

Làm sao đây? Đã bao nhiêu lần tự hỏi như vậy!

"ừ không may!" câu trả lời cho những khúc mắc hôm nay!

Khoảnh khắc chẳng nhạt phai, để nơi nội tâm dày vò!

Ai trong gương? Bởi vì đâu có sao khuôn mặt gầy gò?

Nếu là anh mang lỗi lầm xin cho thời gian đây đoạ!

Nhưng lỡ là em người phụ tình, chỉ xin kỉ niệm cháy tro!

Băng ghế đôi nơi anh ngồi chờ bóng ai ngang qua!

Nơi đây anh hát vài câu ca cho tím băng tan ra!

Rồi nghị lực lẫn niềm tin cũng dần rồi đang xa!

Nhưng nỗi đau từ bấy lâu thì vẫn đã ... Và đang ... Và ...!

Outro

4 câu cuối cùng là món quà cuối cùng đã dc hoàn thành

Và ko còn là gì nữa 1 khởi điểm cũng đã tàn nhanh

Tình yêu trong quá khứ đó là điểm dừng đối với anh

Liệu mưa có còn ghé về để típ tục giết anh

«táo không biết chọn bài nào cho đúng tâm trạng của nó nên thôi thì.....chọn bài táo thích vậy ha :3 »

Một mối lắm, yêu mà, đau lắm chứ! Bây giờ nó không muốn gặp lại, không muốn gặp bất cứ ai cả, nó muốn ở một mình cùng với sự cô đơn, nó cần người tâm sự....

-Ê, làm gì mà buồn dữ vậy, bạn hiền?-một giọng nói cất lên, nó quay sang nhìn

-Huh?! Mấy người.....tương mấy người tuần sau mới về?-nó tròn mắt nhìn ba người con trai đứng trước mặt nó

-Xong sớm thì về sớm thôi!-người kia nháy mắt tinh nghịch nhìn nó

-À.....ừ! Chào mừng bộ ba rắc rối trở về!-nó cười gượng gạo nói

-Xì, rắc rối cái gì chứ? Rắc Rối nhưng vẫn nhiều người theo lắm!-Lâm làm mặt dỗi

Nó mỉm cười rồi kéo cả ba người xuống, cả ba đều vẫn vậy, không thay đổi chút gì hết cả, nhưng nó nào biết, ở nơi nào đó, có một người đang bước vào quán tìm nó.

.....Yêu, anh yêu em mất rồi.....

Tình yêu nào chẳng đẹp, nhưng là do tưởng tượng

Như chiếc kim đồng hồ, cũng chỉ quay về một hướng

Thời gian đó, đâu còn hồng

Mảnh pha lê đó, cũng đâu còn trong

Tất cả mọi thứ, đều như đã vụn vỡ

Một người luôn mỉm cười, một người lại ngẩn ngơ

Bài nhạc này anh đàn, chưa bao giờ sai nốt

Còn lại những trang giấy hồng, lại là do ai đốt

Người ta nói anh ngu quá, có gì đâu phải lụy

Nếu tình cảm đã hết, thì thôi đường ai nấy đi.
Anh biết là vậy! nhưng mà có dễ lắm đâu
Sự dằn vò trong lòng, lúc nào mà không thấu
Nếu như dễ quen, thì chẳng thà lúc đầu
Mình đừng quen biết nhau, thì giờ đâu phải đau
Cánh cửa khép lại không còn một ánh sáng
Đâu còn thấy sự tuyệt đẹp, giữa những tia nắng vàng
Đâu còn cùng em ngồi nghe, những bài ca lãng mạng
Thay vào đó là sự tuyệt vọng của những cảm xúc vô vàng
Em nói đi! tại sao em che giấu
Anh đã sai hay em thay đổi, hãy nói một câu
Em cứ đi đường em! con đường mà em lựa chọn
Con đường thăm đò thật đẹp, không hề có lối mòn
Còn anh lặng lẽ bước về, con đường khuya lối nhỏ
Để cảm nhận chút hơi tàn, của điệu thuốc hóa tàn tro
Nỗi đau không lành! dù cố chấp nhận
Sự sứt mẻ của trái tim này, sẽ không bao giờ lành lặn
Điều ngọt ngào! mà anh từng biết
Nhưng với em là gì?, điều không cần thiết
Và trong tâm trí em, chẳng còn gì đọng lại
Dù kí ức nhỏ nhoi, vẫn chưa hề tồn tại
Còn anh thì, nỗi đau càng đau thêm
Cứ lặng lẽ bước về, sau ánh màn sương đêm.

Bạn đang đọc truyện *Câu Chữ, Tha Cho Em Đi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 18: Bộ Ba Rắc Rối Trở Về

Khánh ngồi xuống và gọi một ly capuchino, Lâm thì nhâm nhi ly cafe sữa còn Phong thì đang thưởng thức ly trà thảo mộc của mình. Cả ba người ngồi xuống và vui vẻ nói cười với nó, nó cũng thấy vui vẻ và nhẹ nhõm hơn rất nhiều. Cả ba vui vẻ trêu đùa với nó, luôn khiến nó phải vui cười. Chắc cũng khá lâu rồi mới có người khiến cho nó phải cười, quả đúng là bộ ba rắc rối mà. Nó cười nhẹ, một nụ cười khiến bất cứ ai nhìn thấy cũng phải ngất ngây.-Mai ba người có lên trường không?-nó đặt cốc nước xuống nhìn ba người hỏi

-Đương nhiên là có rồi!-Phong nháy mắt tình nghịch nhìn nó

-Hi ừ!-nó mỉm cười

Bất chợt nó nhìn ra ngoài cửa, một cái dáng người quen thuộc lướt qua nó. Nó bật dậy rồi chạy ra ngoài nhưng không hiểu sao cái dáng người đó lại biến mất một cách quá đột ngột như vậy, cái dáng người đó sao giống hần vậy, nhưng chắc là không phải đâu, sao hần lại có mặt ở đây được chứ. Nó nở nụ cười nhạt rồi quay lại nhưng lại đâm sầm vào một người

-O....tôi xin lỗi! Tôi không để ý!-nó cúi đầu xin lỗi rồi bước đi

Người đó đưa tay nắm lại tay nó, nó ngẩng lên, là hần, không phải ai khác cả. Nó đứng im như không thể nhấc nổi chân lên. Tại sao? Tại sao nó lại có thứ cảm giác này chứ? Tại sao hần lại cứ phải khiến nó đau như thế chứ? Từ trước nó đã nghi ngờ một điều là nó yêu hần nhưng có lẽ những cảm xúc này đã chứng minh tình cảm này mất rồi! Nó phải thừa nhận một chuyện là nó đã yêu hần. Nó khẽ rút tay mình ra khỏi hần rồi bước đi, khoảng cách của hai người càng ngày càng xa cách, giữa hai người cứ như có một bức tường vô hình nào đó chắn ngang vậy, dù gần nhau nhưng đều như mỗi người một cực của Trái Đất vậy. Nó bắt taxi rồi đi về nhà, hần thì đứng đó nhìn nó bước lên xe rồi mới bắt đầu bước đi.

OoO Sáng hôm sau OoO

Nó mệt mỗi bước đi đến trường, nói thật là nó không hề muốn đi học gì cả vì sợ phải giáp mặt với hần nhưng phải đi thôi chứ biết làm sao. Nó mệt mỗi lết người lên lớp, vút cặp và ngồi xuống chỗ mình, gục đầu xuống bàn sau khi đeo headphone và chìm trong tiếng nhạc. Bộ ba tò mò kéo đến bên quanh bàn nó, Phong đưa tay ra.....vuốt tóc nó.

Nó ngẩng lên và "tặng" cho Phong một cái tát rồi lại gục xuống bàn. Hai người kia nhanh chóng rút lui nhanh. Phong cũng đứng dậy rồi chuẩn trước

-Có cần phải vậy không?-Vũ bước đến đặt tay lên vai nó

-.....-nó im lặng không nói gì

Vũ bực tức đưa tay rút headphone đang yên vị trong nó ra, nó đưa mắt nhìn rồi lại đeo vào, Vũ rút hần ra rồi cầm trên tay.

-Chuyện gì?-nó lạnh nhạt nhìn Vũ

-Hôm nay em sao vậy?-Vũ nheo mắt nhìn

-Ôn, giờ đi đi!-nó giành lấy phone và headphone rồi gục xuống sau khi đã có những thứ đó vô đúng vị trí

-Haiz.....-Vũ thở dài rồi về chỗ

Hần vừa lúc đó bước vào, nhìn nó rồi cũng đi về ngồi xuống cạnh nó. Không khí im lặng, u ám vây quanh hai người, một không khí lạnh lùng đến nghẹn thở. Hần cũng rút smartphone ra để chơi game :3

oOo Hết tiết oOo

Cả lớp tụ tập quanh bàn của bộ ba hotboy, một vài người đôi lúc hé mắt nhìn nó và hần, Mai thở dài rồi đi đến bên cạnh nó, đặt tay mình lên tóc nó rồi vuốt nhẹ nhàng

-Bỏ ra.....-nó buông từng tiếng lạnh nhạt rồi ngẩng lên nhìn Mai

-Sao vậy? Hôm nay em hơi lạ rồi đó!-Mai nhìn nó lo lắng hỏi

-Một người.....-nó nói rồi gục xuống

Hần nhìn sang nó rồi chợt nhớ hôm nay Nam không đi học, sao vậy nhỉ? Mà thôi, hần ta không đi học thì càng tốt, đi học chỉ có gây rắc rối cho hần thôi. Nó im lặng không nói, chỉ gục đầu xuống bàn, suốt cả buổi học nó không làm gì khác ngoài việc chìm trong lời nhạc, im lặng không nói gì, chỉ có bốn người biết chuyện gì đang xảy ra và sắp tới sẽ xảy ra chuyện gì, Mai lắc đầu ngao ngán bỏ đi, nó đúng thật là một cô em phiền phức và rắc rối, nhưng mà biết sao được, người mà cô yêu lại yêu nó chứ không yêu cô, thôi thì đành buông tay trước cho đỡ đau vậy, cô đã đặt vé để về Mỹ rồi, ngày mai cô sẽ đi, cô sẽ ra đi trong im lặng, không để lại một lời, nhưng cô cũng sẽ nhớ mãi những cảm giác khi còn ở đây, tuy ngắn ngủi nhưng lại cho cô rất nhiều kỉ niệm đẹp....

....Cuộc đời đáng buồn nhất là khi bạn gặp được một người rất đặc biệt nhưng lại hiểu rằng không thể nào mãi mãi bên người đó được, nếu vậy sớm muộn gì bạn cũng phải buông tay thôi....

oOo Hết giờ oOo

Nó uể oải xách cặp ra xe, Vũ buông một lời thở dài nhìn nó rồi bất chợt giật mình khi nhìn sang Mai

-Này, đến cô cũng làm sao vậy? Nhỏ kia đã đủ khiến tôi mệt mỏi rồi mà giờ đến cô cũng như thế này nữa! Ai mà sống nổi trời!!!-Vũ kêu trời than đất và ngay lập tức hai cái cặp bay thẳng vào mặt anh

Cuối cùng nó và Mai thẳng ra xe trước để Vũ loay hoay với ba cái cặp sách to đùng đùng, Mai nở một nụ cười, có lẽ sẽ là nụ cười cuối cùng khi cô còn ở trên mảnh đất Việt Nam này...

oOo oOo oOo

Xin lỗi mọi người vì rachap lâu quá thời hạn cho phép T^T, cháu là cháu không có chút ý tưởng nào cả, toàn lấy nhạc thay lời truyện, truyện cũng khá lủng củng, mọi người đọc rồi góp ý nha! Mong là tuy không đăng sớm nhưng mọi người vẫn nhớ cháu là ai ạ! Tiếp tục ủng hộ truyện nha! Tàu tính viết tiếp bộ Tiểu thư họ Nguyễn và thiếu gia họ Trần nhưng.....lười quá nên thôi vậy :3 Có lẽ đây là chap cuối cùng Gió lấy lời nhạc thay lời truyện,mọi người thông cảm nhé :3 :3

[Ver1:]

Giọt nước mắt em thấm sâu, khi anh phủ phàng bước theo người

Em không trách, chịu đòn đau, còn anh nhìn theo bước em cười

Đi bên người ta, bỏ mặc em, không luyến tiếc

Chỉ mỉm cười và em nói khẽ, em yêu anh anh có biết không

Anh biết là anh sai, nhưng vẫn ngu ngốc và quay đi

Tìm cảm giác mới, để giờ đôi mắt anh cảm thấy cay vì

Tại vì anh đã nhẫn tâm, để có thêm chuyện bi hài

Nhưng mà may mắn đã đến với anh 1 lần vì anh biết sửa sai.

[Mel1:]

1 lần nữa nhìn anh khóc, vì ngày mai em đi mất rồi
Hạnh phúc ở nơi xa với em sẽ đi đến khi nhìn thấy
Ngày ngày tập quên mơ, để hình bóng không in vào tim
Em cứ ngu ngơ, nhìn anh thờ ơ, rồi ôm ấp nỗi đau riêng mình.

[Ver2:]

Em ngốc lắm, cô bé à, tại sao lại cho anh tất cả?
Biết anh là tên sò khanh, tại sao vẫn yêu đến khi bị hất ra
Đúng là ! Em thật thà, xứng đáng 1 tình yêu thật mà
Bởi vậy đừng yêu anh nữa, trái tim của anh đây rất chật và!
Anh đã cố gắng dành tình cảm cho em nhưng không thể
Cũng cố thay đổi những tính cách bấy lâu bị khổng chế
Nhưng không, anh vẫn thế, vẫn bị ám ảnh bởi ngày mưa
Cho nên hãy quên anh đi đừng đặt hy vọng, vào tháng này nữa.
Vì dù đôi tay đang xen nhau, nhưng sao tiếng em vẫn chưa có
Không lẽ là qua đêm nay thôi, em sẽ đi theo cơn mưa đó
Và cơn mưa đầu tháng 9, đến thật nhanh, không chờ đợi
Nhưng nó cũng mang em đi thật xa, giữa 1 ngày nắng, không ngờ tới
Em muốn có 1 tình yêu mới, thì đối với em nó quá dễ mà
Còn riêng anh ôm trọn ký ức vì lời xin lỗi gửi quá trễ và
Xin lỗi vì những lời hứa, vẫn chưa làm được
Xin lỗi cũng quá muộn màng vì chính tay anh đã làm nó trầy xước.

[Mel2:]

Làm gì khi mất đi, mới biết níu giữ để chẳng xa
Làm gì khi chính ta, vội quá buông câu xót xa
Em chẳng về! Mãi rồi
Biết đâu không thể này
Lúc đó anh mới biết người mà anh đắm say.

[Ver3:]

Mưa! Anh sai rồi vì anh! Mưa 2 lối
Nhưng xin mưa chờ! Vì anh sẽ thay đổi
Tất cả những gì anh làm chỉ vì muốn tốt cho mưa thôi
Xin mưa roi thêm lần nữa, để những sai lầm, theo mưa trôi
Vì nắng! Chiều sáng nỗi buồn ở quanh mình
Nhờ gió nó! Thoải theo chiều thấy ánh bình minh
Welcome to Yeucahat.com
Nhưng ánh nắng cũng vô tình, không muốn chiếu sáng! Nhưng đêm đến
Đêm vô định! Nên đành phải tìm, vì sao sáng kia kẻ bên
Nhưng đã sai rồi! Thứ cần nhất vẫn là mưa
Vì khi mưa đến những vì sao không còn nữa
Chỉ là ngôi sao giả thôi

Chỉ mong 1 lần em được nhìn thấy tôi

Để tôi chạm nhẹ đôi bờ môi

Để tôi yêu em thêm lần nữa thôi!

[MeB:]

Em muốn được 1 lần nữa được bên cạnh anh tay trong tay

Xoá đi nước mắt xoá đi nỗi đau xoá hết ưu sầu bao lâu nay

Em muốn đôi ta trở lại tháng ngày hạnh phúc ta từng trải

Cứ vui cứ cười chỉ cần có anh mặc kệ là đêm hay ngày dài

Em sẽ khóc khi anh bên ai và lại làm em đau nhói.

Bạn đang đọc truyện *Cậu Chủ, Tha Cho Em Đi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 19: Người Ra Đi, Kẻ Ở Lại

Mai về nhà bước lên căn phòng quen thuộc của mình, nếu như tất cả là một giấc mơ thì cô mong mau chóng rời khỏi rất mơ đó, cô đã không thể chịu nổi cái giấc mơ này rồi. Một môi, rắc rối, chán nản, đầy nước mắt, sự buồn phiền. Cô muốn khi mở mắt, mọi thứ đều mất, cô không phải sống trong những thứ cô không thích, cô sẽ ở bên mẹ cô, cùng nhau ngồi uống trà vào mỗi buổi sáng như mọi lần, và cô sẽ không còn nhớ gì về cái hiện tại bây giờ, KHÔNG CÒN MỘT THỨ GÌ! Nhìn lên chiếc đồng hồ treo ngay ngắn trên tường, cô buông tiếng thở dài, 8 giờ ngày này tháng trước, Mai đã bắt về để quay về Việt Nam với mong muốn của mẹ là tìm lại hai người anh em cùng cha của mình, nhưng khi về đây, Mai lại gặp Nam-người bạn ấu thơ của nó và cũng là người đơn phương nó, Mai đã "say nắng" Nam ngay lần đầu gặp mặt bởi cái tính chất phác, ấm áp, hiền lành của Nam, nhưng còn Nam, anh chỉ coi Mai như một người chị mà thôi, anh không hề có một chút tình cảm gì với Mai, cứ nghĩ đến chuyện đó Mai lại thấy tim mình như đang bị ai bóp nghẹn đến không thở được, Mai đã sai khi cứ nghĩ thời gian sẽ khiến Nam yêu mình. Nhưng còn bây giờ, đúng 8h, Mai sẽ bắt chuyến máy bay để quay về Mỹ và sống với mẹ cô, sẽ tìm được một người yêu mình thật lòng và sẽ cố gắng quên Nam.

Kéo vali ra khỏi nhà mặc sự can ngăn của Vũ và nó, Mai quay lại nở một nụ cười nhẹ rồi bước lên xe, bắt đầu lại cuộc đời của mình, vừa lúc đó Nam đến, nghe chuyện liền bắt xe đuổi theo Mai để thuyết phục, Nam trách mình sao quá vô tâm không để ý gì đến tình cảm của Mai, để rồi bây giờ phải ân hận. Nam thấy như có ngàn mũi dao đâm xuyên qua tim mình, không thể hiểu tại sao anh lại thấy trống vắng khi không có Mai, anh thấy buồn khi không được nhìn thấy nụ cười của Mai. Yêu-Thương-Ghét, anh không biết tình cảm mà anh dành cho Mai bây giờ là gì cả, giọng nói ngọt ngào của cô cứ vang bên tai, thánh thót như tiếng đàn, nhẹ nhàng như con gió, và ấm áp như tia nắng

-Tại sao? Tại sao chứ? Tôi yêu anh mà.....

Không hiểu tại sao lời nói của Mai lại vang vọng đâu đây, như lời than trách, Nam lắc nhẹ đầu, chắc là do anh mệt mỏi thôi

Chiếc xe đưa Mai đỗ xuống trước cổng sân bay, Mai kéo vali bước từng bước chậm như đang chờ đợi một thứ gì đó nhưng rồi lại buông tiếng thở dài. Chờ làm gì họ có ở đây đâu mà chờ, chờ hoài thì người mệt chỉ có thể là mình mà thôi

-Mai.....Mai.....-một giọng nói vang lên sau lưng Mai, Mai quay lưng lại và người mà Mai nghĩ sẽ cố quên bấy giờ lại ở ngay trước mắt cô

-Chuyện gì?-Mai lạnh nhạt nhìn Nam đang mệt mỏi đứng chờ do chạy xa và mệt

-Mai đi đâu vậy? Sao lại bỏ đi chứ?-Nam đứng thẳng người nhìn Mai

-Kệ tôi! Đi lo cho NGƯỜI ANH YÊU đi!-Mai nói rồi quay bước

Nam nắm lấy tay Mai, kéo cô lại và ôm chặt vào lòng, Mai ngỡ ngàng, tim cô không thể nào ngừng loạn nhịp được, tại sao chứ? Nam đã bỏ cô để yêu nó mà, vậy thì tại sao.....

-Mai.....anh yêu em! Đừng bỏ đi nữa nhé!-Nam nhẹ nhàng nói

Mai đẩy Nam ra, đi thẳng để quay về Mỹ, Mai sẽ không để Nam cản trở tâm trí cô, sẽ không để Nam làm tim cô đau hơn một lần nào nữa, anh là người đầu tiên cho cô biết cảm giác yêu và cũng là người đầu tiên khiến cô biết như thế nào là đau khổ. Nam im lặng đứng nhìn cô bước đi, khoảng cách giữa hai người càng ngày càng cách xa, cả hai người như chung một cảm xúc nhưng lại không biết phải làm gì và nói gì. Mai bước lên máy bay và rồi bỏ Nam và mọi kỷ niệm của mình ở lại mảnh đất hình chữ S này, bao giờ Mai quên được Nam thì cô sẽ quay lại

Chiếc máy bay cất cánh đưa Mai đi khỏi Nam. Nam thấy đau nhói trong tim, tại sao vậy chứ? Nhưng chắc là không phải là Nam yêu Mai đâu, sẽ KHÔNG như vậy. Nhưng mà biết làm sao được, Nam không thể nào chối bỏ được sự thật này. Biết làm sao đây, có lẽ hạnh phúc không chọn Nam đâu!

Nam bắt xe và đi đến quán Bar, gọi hết chai rượu này đến chai khác, chỉ biết uống, uống đến say mèm, uống như chưa bao giờ được uống, uống để quên đi một người nào đó, uống như muốn xóa đi mọi ký ức.

Sáng hôm sau~~~~~

Nam nheo mắt nhìn, đây là đâu vậy nhỉ? Anh bật dậy, xung quanh chỉ toàn màu đen và trắng, sao vậy nhỉ? Nam lắc đầu rồi đi vào làm VSCN rồi mặc bộ đồ được để bên trên

giường ngủ. Sau khi đã làm xong mọi việc Nam mở cửa bước xuống, ngay lập tức anh nhìn thấy nó, hân và Vũ đang ngồi nhâm nhi cốc cafe nóng.

-Dậy rồi sao? Hơi muộn rồi đó!-Vũ nhìn Nam mỉm cười nhẹ

-Sao tôi lại ở đây?-Nam nheo mắt nhìn Vũ

-Hôm qua nhà người say quá, phục vụ quán Bar thấy vậy nên cũng để mặc đó, đúng lúc đó thì nó gọi cho người nên cái ông phục vụ chết bầm kia mới biết đường mà báo chúng tôi đưa người về!-hân lạnh nhạt nói

-Mà sao hôm qua anh uống say vậy?-nó nhẹ nhàng đặt cốc cafe xuống, hỏi

-Không có gì!-Nam nói rồi đi ra ngoài bắt xe tới trường

Cả ba người kia cười nhẹ rồi cùng phóng đến trường. Giờ đây khoảng cách của Nam và Mai là nửa vòng Trái Đất, không biết khi gặp nhau hai người có còn tình cảm với nhau nữa hay là mỗi người một con đường nữa? Nam thì buồn vì nhớ Mai và trở nên lạnh nhạt với tất cả con gái, Mai thì vào học và cũng quen được với tất cả mọi người, cô quen được Aka, một chàng trai Việt sang Mỹ du học.

Nam mệt mỏi đi cùng nhóm của nó xuống cantin, vừa ngồi xuống dưới, một chàng trai bước đến trước mặt Nam và chìa ra một bó hoa hồng

-Tặng cậu này!-chàng trai cúi gằm mặt nói

-CÁI GÌ????!! Cậu có nhầm người không vậy?-Nam lấp bắp nói

-Không đâu!-"chàng trai" đó nói

-Hay là cậu tính tặng cho cô gái này?-Nam chỉ sang bên nó, "chàng trai" nhìn sang và lắc đầu

-TÔI TẶNG ANH!-người đó nói rồi để bó hoa xuống và chạy bèn đi mất

Tất cả mọi người ngẩn người ra, chuyện gì vậy trời?! Nam thì hóa đá luôn, anh có phải gay đâu mà.....

Nó thì khúc khích cười, công nhận Nam "đào hoa" thật, thu hút cả được người cùng giới luôn. Vũ và hân túm lại "an ủi" Nam nhưng thực ra là đang trêu chọc Nam. Bộ ba kia đến, biết chuyện và cũng hùa theo

-TRỜI OI!!!!!! SAO RẮC RỐI CỨ BẮM VÀO TÔI HOÀI VẬY?????????-Nam than thở

-Đẹp trai cũng khổ ghê ha!-Vũ cười cười

-Ôiahaha, Nam ơi, người được lắm!-hân cười lớn

-May mà chúng tôi chưa bị ông "hút hồn" đó!-Khánh nắc nè

-MÁY NGƯỜI THÔI ĐI KHÔNG!-Nam hét lớn

Bạn đang đọc truyện *Cậu Chủ, Tha Cho Em Đi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 20: Trai Hay Gái?

Nam như đóng băng toàn bộ từ tâm hồn đến thể chất, một con người khiến tất cả mọi người phải ngưỡng mộ giờ đây phải chịu một cú sốc vô hình, lần đầu tiên trong đời Nam được một THẮNG ĐÀN ÔNG tặng hoa, tại sao????????????Trong khi Nam đang trạng thái BẤT ỔN thì những người kia vẫn VUI VẼ đùa cợt lên NỖI ĐAU của Nam, riêng nó và hân vẫn không mấy may để ý gì đến, cứ như hai người này biết rõ sẽ có chuyện này xảy ra vậy! Chợt nó liếc nhìn điện thoại, nở nụ cười bí hiểm nhìn hân rồi không ai nói ai, cả hai đứng dậy và rời đi. Vũ nhìn hai người bằng ánh mắt kỳ lạ rồi cũng đứng dậy đi theo mặc kệ Nam-người bạn thân đang bị một lũ lăm mồm trêu ghẹo và phải bắt gặp những ánh mắt kỳ thị của mọi người trong phòng. Nó và hân đi thẳng ra sân sau vườn rồi rút điện thoại ra gọi cho ai đó

-Hello! Come away!-nó nói rồi tắt máy

5 phút sau, cái con người đã khiến Nam phải "hóa đá" giờ đã xuất hiện trước mặt nó và hân

-Hello everyone!-người đó nở nụ cười tươi nhìn nó

-Nói tiếng việt dùm cái bà nội!-nó nhếch môi nói

-Hy!-người đó cười

-Việc của chúng tôi hết rồi đó, từ bây giờ thì chị tự xử hết đi! Chúng tôi không giúp nữa đâu!-hân lạnh nhạt nói

-Ok, cảm ơn hai em vì những gì đã làm giúp chị nhé!-người đó gỡ bỏ bộ tóc giả xuống, Vũ như không tin vào mắt mình nữa, là Mai!

-Không có gì!-nó và hân nói rồi bỏ đi

Mai cũng bước đi ra cổng trường, Vũ như chôn chân dưới đất, tại sao Mai lại ở đây? Đã vậy còn giả trai để tiếp cận Nam nữa? Tại sao lại như vậy? Nó và hân sao cũng tham gia vào vụ này nữa chứ? Rốt cuộc là đang có chuyện gì? Một nghìn.....hàng nghìn câu hỏi cứ bám lấy Vũ, anh loạng choạng bước vào lớp trông anh như một con người mất

hồn không bằng.

oOo Ở lớp oOo

Nó và hần vẫn tiếp tục những công việc thường ngày: ngủ! Còn bộ ba kia thì có thêm việc để làm, cứ trêu chọc và nhắc đến chuyện lúc ở căn-tin, riêng Vũ thì đang cố lý giải những việc ở sau trường, anh nhất định phải làm sáng tỏ chuyện này! Tiết học trôi qua nặng nề với tất cả các nhân vật trong truyện :3

oOo Về oOo

Nó và hần bắt taxi mà không về cùng Vũ như mọi hôm, Vũ cũng bắt taxi và bám theo hai người đó. Chiếc taxi chở nó và hần bon bon đi đến một công viên, rẽ vào một quán cafe nhỏ gần đấy, Vũ bàng hoàng, là quán mà hồi nhỏ cả ba người hay đến, sao nó lại đến đây?

Bọn nó đẩy cửa bước vào quán, đi đến bên bàn gần cửa sổ, nơi Mai đang đợi ở đó, Vũ đi vào và ngồi bên cạnh.

-Có chuyện gì nữa vậy? -nó lạnh nhạt nói

-Mấy đứa giúp chị vài bữa nữa được không? -Mai nói như khản khoản

-Hử? !-hần nheo mắt nhìn Mai

-Chị không biết làm gì cả! -Mai quay mặt đi hướng khác

-Haiz....vậy bây giờ chúng tôi sẽ vạch kế hoạch, chị cứ theo đấy mà làm, ok? -nó cầm ly nước lên

-Ok! -Mai nói

Thế là cả ba bàn tán to nhỏ về kế hoạch tiếp theo, mọi lời nói, hành động đều được Vũ thu vào một cái điện thoại, vậy là đã có đủ bằng chứng, chứng cứ rồi, anh sẽ phá tan cái kế hoạch ngu ngốc này.

Không biết còn ai nhớ đến bộ truyện này cũng như nhớ tác giả "tội nghiệp" này không nữa? Lời đầu chúc mọi người có buổi tối ấm áp, hạnh phúc bên người thân, gia đình mình nhé! Những người ở miền Bắc thì nhớ mặc ấm vào đó, trời lạnh lắm luôn! Tiếp theo tác giả xin lỗi vì đã ra chap muộn, sắp tới tác giả bận ôn thi với lại phone và laptop của mình bị.....mami lấy mất rồi!!!! Quên mất, mình rất vui vì có một vài người đã theo dõi, đón đọc từng chap truyện và đã cho mình những lời khuyên rất tốt! Thôi chap hơi ngắn và sẽ có thêm.....lời bài hát nữa nên mọi người đừng giận nhé :3

Người yêu hồi thôi chia ly giọt nước đã tràn ly

Yêu làm chi nhớ làm gì để dòng lệ ước hẹn nư

Nhìn cuộc tình trong tiếc nuối em chẳng muốn phải buông xuôi

Nhưng anh đã nói lời cuối tất cả đã quá muộn màng

Những kí ức đã phai nhạt cuộc tình mình giờ đã nát tan

Bởi vì anh đã dối gian lời hứa ấy là dĩ vãng

Ôi cánh hoa úa tàn và anh yêu nay đã xa vắng

Niềm hạnh phúc mong manh nhưng giấc mơ ấy đã không thành

Trái tim em mùa đông giá lạnh khi anh yêu nói lời good bye

Em vẫn nghe vắng vắng bên tai từng lời anh đã hứa

Vậy mà sao vậy mà sao con tim em giờ này lại phải chia đôi 1 nửa

Tình yêu đã tan nát em và cầu vồng lại chưa chang

Em lặng lẽ nâng phím đàn nhớ lại bao kỉ niệm đã mất

Những buổi sáng bình minh thức giấc

Em ngược nhìn bầu trời xanh mong em sẽ được ở bên anh

Tình yêu đôi ta chấp cánh ôi sớm mai giá lạnh

Niềm hạnh phúc sao quá mong manh

Cuộc tình ta không thành khi 1 mình em vẫn xanh

Một tình yêu màu hồng 1 màu xanh hi vọng

Em đã chìm trong niềm mơ mộng

Để rồi nhận được con số 0

Từng ngày qua em vẫn ngóng trông nhưng chỉ còn là nỗi thất vọng

Ngồi trầm lặng bên dòng sông cố tìm cho mình 1 lẽ sống

Khi anh yêu không quay trở lại có phải yêu anh là sai trái

Mà em vẫn nhớ anh mãi cuộc tình ấy chẳng thể phai

Dẫu cho tình mình đã chia 2 oh baby plesae tell me why.

Một mình em trên con phố xa nhớ về anh những buổi chiều nắng lại khi mùa đông giá lạnh đi qua anh thiết tha tình yêu rực cháy kon tìm em hạnh phúc biết mấy có anh yêu tay nắm chặt tay thời gian xin cho ngừng chạy để em mãi là kẻ tình say tình đã trao sao em không thấy sao người quay đi ôi lạnh lùng mọi bằng giá hòa vào không trung anh chỉ để lại 1 lời chúc mong em sẽ tìm được hạnh phúc ỉm sorry anh không thể nào quay trở về trái tim anh không biết não nề chỉ làm em đau khổ mà thôi giọt nước mắt mặn chát đầu mỗi chuyện tình mình sẽ chia 2 lối ngàn lí do cho lời xin lỗi chẳng lẽ tình mình chỉ thể thôi kỉ niệm xưa giờ đã phai phôi con tim em giờ đã nát đôi xa vắng em ao ước 1 chuyện tình yêu thần tiên em có bao giờ cần đồng tiền em không muốn coi trọng vật chất em yêu anh tình yêu chất ngất vay mà sao anh vẫn băng khuâng có phải tại em quá nhút nhát để giờ anh đi với ai khác bỏ lại em với 1 tình yêu sao anh chẳng bao giờ hiểu người ơi.

Em cô đơn trong căn phòng tối khao khát 1 nụ hôn trên môi thời gian kia chậm chậm trôi để lòng em bao tiếc nuối cuộc tình ấy giờ đã xa xôi mỗi đêm em vẫn thường ngắm sao và tự hỏi vì sao kia trên cao có bao giờ hoài bão để rồi lại chìm trong hư ảo lạc lối giữa con đông bão kon tìm em vẫn thầm ước ao bao kí ức sẽ quay trở lại em sẽ được bên anh mãi mãi đôi ta sẽ không chia 2 em yêu anh, anh yêu em tình yêu mãi như lúc ban đầu nhưng sao anh đã vội quên mau để con tim em đỏ mầu nổi cô đơn không nơi nương náu anh ra đi chẳng nói 1 câu ánh sáng muôn màu giờ chỉ còn trong giấc mơ 1 tình yêu đẹp nên thơ tình yêu đến thật là tình cò giống như em đã từng mong chờ mỗi tình ấy thật là đẹp để ôi chúng ta đã từng chia sẽ biết bao nhiêu chuyện buồn vui biết bao nhiêu nụ cười ánh mắt nhưng rồi tình yêu ấy chợt tắt tắt cả tan biến thật nhanh ôi tình yêu sao quá cay đắng tình yêu ôi bao ngang trái không phân biệt ai đúng ai sai vì thế hãy lắng nghe nhóc nói nỳ nhóc la rosy còn đây là rany chúng tôi là duple I chảy qua chặng đường xa gian khó trên cuộc đời tình yêu bao sóng gió và cũng do thật nhiều đắng cay rany đã đau nhiều và rosy đã hiểu tất cả muốn phút chốc nói với bạn đôi lời về cuộc đời mà thôi để mơ ước mãi không xa xôi và lòng tôi chẳng còn đơn côi chúng tôi cùng nhau bước tới về 1 nơi thật là hạnh phúc mãi không xa vời.

Bạn đang đọc truyện *Cậu Chủ, Tha Cho Em Đi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 21: Kế Hoạch

Tất cả mọi người đều đã về, trời đã về đêm, Mai vẫn còn thao thức, tại sao cô phải cứ níu kéo cái tình cảm này nhỉ? Là do cô ngốc hay là cô đã yêu anh quá nhiều? Mọi thứ, mọi hình ảnh về Nam cứ ám mãi trong tâm trí cô, cô biết Nam chỉ coi cô như một người chị gái mà thôi, nhưng cô không coi Nam như một đứa em trai mà coi anh như một người yêu của mình. Tình cảm này cô luôn luôn dành cho Nam, nhưng đáp lại cô cũng chỉ nhận được một trong những thứ tình cảm hững hờ nhất! Yêu-Thương-Ghét-Đau. Mai không biết bây giờ, tại nơi đây, trong trái tim này, đang phải gặp cái thứ tình cảm nào nữa.

oOo Sáng hôm sau oOo

Mai đến trường cùng nó, hần và Vũ. Vẫn là cái lớp mặt nạ giả tạo đó, khiến cho mọi người vẫn nhầm tưởng, trường học vẫn ồn ào đến tấp nập. Cả bốn người bước vào lớp trong ánh mắt ngưỡng mộ cùng một chút gì đó ghen tị. Mai nhìn Nam rồi khẽ nở một nụ cười chào, nhưng đáp lại nụ cười đó chỉ là những sự hững hờ vô tâm. Mai im lặng rồi trở về chỗ của mình. Tối nay, mọi thứ sẽ được sáng tỏ.....

Tiết học trở nên im ắng, lạnh nhạt rồi kết thúc một cách mệt mỏi!

oOo Về oOo

Mai, nó và hần cùng đi đến điểm hẹn tối qua, nó lấy máy ra rồi gọi cho ai đó. Mai thì nhăm nhĩ ly cafe trong lòng lo lắng không biết có nên tiếp tục hay dừng lại. Hần thì im lặng nhìn ra hướng nào đó xa xăm.

Rào.....

Chợt một cơn mưa to, bất chợt đổ xuống, Mai và nó ngạc nhiên, còn hần vẫn im lặng.

-Chán trời! Tự dưng mưa!-nó cúp máy, thờ dãi

Hần im lặng rồi chỗ đi ra ngoài, một lúc sau mưa tạnh, hần quay vào và theo sau hần là VŨ!!!!

-HẢ?!!-nó và Mai hét lên

Vũ quay mặt đi hướng khác, cổ tỏ ra không có chuyện gì, hần đưa Vũ vào chỗ

-Có khách!-hần lạnh nhạt nói rồi gọi một cốc cafe đen

Nó và Mai "thân thiện" nhìn "ông khách" mới vào

Bạn đang đọc truyện *Cậu Chủ, Tha Cho Em Đi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 22: Mình Yêu Nhau Nhé!

-Làm người yêu em nhé!-Mai ôm lấy Nam, khẽ nóiNam im lặng không nói gì, tại sao anh lại chần chừ cơ chứ, chính Mai đã bỏ anh đi như vứt một món đồ đã hết hạn và không còn sử dụng được nữa mà, vậy thì tại sao anh không thể dứt bỏ ra được cơ chứ? Nam yêu Mai? Có lẽ bây giờ đó chỉ là một thứ gì đó rất xa xỉ với Nam. Không khí im lặng, trời cũng tối dần, hai người vẫn đứng đó nhưng không nói một lời, gốc kia thì bọn nó vẫn đang háo hức muốn xem tiếp đoạn tiếp theo.

-Xin lỗi.....tôi có người yêu rồi!-Nam lạnh nhạt buông từng chữ

Mai thần thờ buông tay rồi lao đảo đi ra xa, từng câu từng chữ như những nhát dao sắc đâm vào tim Mai, Mai không ngờ rằng trong khoảng thời gian ngắn như vậy Nam lại có người yêu nhanh như vậy.Lúc anh buông lời nói yêu cô, Mai đã tin rằng có lẽ sẽ rất đau khổ khi cô không còn bên cạnh nhưng có lẽ cô đã sai rồi! Nam chẳng có bất cứ tình cảm nào ngoài thứ gọi là CHI EM! Tại sao ông trời lại trở trêu vậy chứ? Ông cho người biến yêu rồi lại chia cắt họ! Nam lạnh nhạt bước đi, để lại Mai đứng như chôn chân ở đó, bọn nó bước ra, nó đến ôm Mai vào và buông tiếng thở dài, Vũ và hân cũng không biết làm sao đành lắc đầu ngoa ngoán nhìn nó, Mai như người mất hồn tựa đầu vào đôi vai nhỏ của nó.

oOo Sáng hôm sau oOo

Mai bước xuống nhà sau khi đã bị nó lôi lên make up lại, nhưng có vẻ nhìn Mai vẫn rất ủ rũ và không hề có một sự sống nào.Vũ giật mình nhìn Mai rồi tái mét khi nhìn thấy cái bản mặt chán nản của Mai

-Này, ổn chứ?-Vũ giờ tay vẩy vẩy trước mắt Mai

-Ồn...-Mai lạnh nhạt

Cả ba chán nản đi ra xe và phóng đến trường.

oOo Cổng trường oOo

Chiếc xe đỗ xuống trước cổng, bọn nó bước xuống và Mai lại một lần nữa khiến cho tất cả mọi người phải bàn tán xì xào, và có lẽ ông trời cứ như muốn trêu Mai vậy, một chiếc xe nữa cũng đỗ xuống và cái con người bước xuống khỏi cái siêu xe đó không ai khác chính là NAM. Mai lạnh nhạt nhìn Nam tươi cười với tất cả các cô gái mà trong tim đau buốt như có hàng ngàn mũi kim đâm vào, Mai đã phải khổ sở biết bao chỉ để khắc tên Nam vào tim và bây giờ Mai phải rơi bao nhiêu giọt lệ để xóa tên Nam khỏi tim

Tại sao? Là do Mai không đáng được yêu hay do hạnh phúc không trọn Mai? Mai cũng là con gái, cũng biết yêu, biết đau, vậy thì tại sao Nam lại có thể lạnh nhạt như vậy chứ? Mọi tình đầu sao? Chắc Mai phải tập quên đi và tạo ra một lớp vỏ cho mình.

-Này, đi đâu chơi đi?-nó gợi ý tươi cười nhìn mọi người

-Ok, đi đâu giờ?-Vũ háo hức

-Chà biết được!-nó vô tư nói

-Trời! Vậy đi Bar nhé!-hân cười

-Không!-nó khoanh tay từ chối

-Vậy thì đi hát Karaoke vậy!-Vũ cười

-Ok đi luôn!-nó cười tươi

Cả bọn đang vui vẻ thì chợt nhớ đến thứ gì đó liền nhìn sang Nam và Mai. Mai im lặng không nói gì còn Nam thì lắc đầu nhẹ

-Ok! Vậy thì Mai đi còn Nam ở lại!-nó nói rồi hý hửng đi ra và theo sau là hân, Vũ và Mai.

Nam ngồi im khoát tan ly cafe, ngẩng lên nhìn cái bóng người nhỏ nhắn kia. Có lẽ chuyện đó quá sock đối với Mai vì Nam biết tình cảm Mai dành cho Nam là tận, vậy mà Nam lại dầy xéo lên cái tình cảm đó mà không hề để tâm đến cảm giác của người khác. Trời cũng đã dần chuyển về tối, Nam rời khỏi tiệm cafe rồi bắt xe về.

Về đến nhà, Nam lục tung hết mọi chỗ để tìm chìa khóa nhưng lại không hề tìm thấy. Một giọt nước rơi vào tay Nam rồi hàng ngàn giọt mưa khác. Mưa rơi xối xả xuống khiến Nam nhanh chóng ướt sũng. Nam chạy vào hiên nhà đứng đó chán nản nhìn mưa rơi.

-Nam?-một giọng nói quen thuộc mà Nam không hề muốn nghe

-.....-Nam im lặng nhìn sang, là Mai

-Mưa to lắm, vào đây trú tạm đi!-Mai vút cho Nam cái ô rồi đo đi vào nhà

Nam cầm lấy ô, mở ra rồi đi sang nhà nó. Cầm lấy cái khăn lau khô người, Nam ngã người xuống cái ghế và nhắm mắt lại. Mai ra, cầm một cốc sữa nóng và để lên bàn, ngồi xuống cạnh Nam. Khuôn mặt Nam có sức hút rất lớn khiến cho Mai không thể rời mắt được.

-Nhìn gì vậy?-Nam mở mắt quay sang nhìn Mai

-K....không có gì!-Mai quay đi

Không khí im lặng lại bao trùm lên Nam và Mai, một nghìn câu hỏi Mai muốn hỏi Nam nhưng không thể cất lời.

-Này....-Mai quay sang nhìn Nam

-Huh?-Nam nheo mắt nhấp một ngụm sữa nóng

-Tại sao....không chấp nhận làm người yêu Mai?-Mai phồng má nhìn Nam

-Không cần biết!-Nam lạnh nhạt nói

-Hứ, vậy thôi.....-Mai đổi

-Chị yêu tôi?-Nam nheo mắt hỏi

-Ừ.....ừ-Mai đỏ ửng mặt

-Ừm-Nam cười rồi vươn tay kéo Mai vào ôm

-Hả?!!!-Mai ngạc nhiên

-Làm người yêu tôi nhé!-Nam cười

-V....vâng!-Mai cười rồi đưa tay ôm Nam

Nam nâng nhẹ cái cằm nhỏ xinh của Mai lên, khẽ đặt lên đây một nụ hôn nồng cháy....

Bạn đang đọc truyện *Cậu Chủ, Tha Cho Em Đi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 23: The End

Nó băng khuôn không biết rồi mình sẽ đi đến đâu, nó thắc mắc xen lẫn chút tò mò, có vẻ như là nó nên đi tìm một hạnh phúc cho mình rồi. Nhưng chắc chắn người trong mộng của nó không phải là cái tên kiêu căng, tự phụ đáng ghét kia!!!! Kể đến Nam và Mai, sau khi đã làm hòa và chấp nhận nhau rồi thì cả hai trở nên hạnh phúc và.....chưa thấy cãi nhau lần nào. Bộ ba rắc rối kia cũng đã tìm thấy người trong mộng của mình. Bây giờ chỉ còn nó, hần và Vũ là vẫn “chưa có động tĩnh” gì mà thôi. Nhưng mọi chuyện vỡ lẽ khi Vũ “tay trong tay” với một đứa con gái!!!!

-Wow!! Người yêu hả? Trông xinh đó chứ!-Nam cười cười nhìn “cô gái” của Vũ và gặp ngay được một ánh nhìn “thân thiện” hết mức của cô người yêu

-Hỳ ừ! Chắc vậy đó!-Vũ cười trừ

Trong khi tất cả mọi người đều hạnh phúc với “một nửa” của mình thì đâu đó trên Trái Đất này có hai người đang “trêu đùa” nhau.

-Tên chết bầm kia! Người có cần ta “tiễn” ra đến cổng bệnh viện không?-người con gái vênh mặt

-Ờ, có vẻ người cần vào BỆNH VIỆN là cô đó! Con nhỏ KHÓ ỬA!-người đối diện cũng không vừa

-Ồ, ta khó ư, còn hơn cái bản mặt HÚT TỐ kia!-người con gái lại nở một nụ cười gần

-C...co...cô....-người con trai ầm ức

-Sao cháu? Hay là cháu KHÁT SỮA? Về nhà mà UỐNG SỮA đi cho mau lớn cháu nhá!-người con gái cười

-!@#%^&*(*)_(&^%\$#@.....-cả hai “đối khẩu” với nhau một cách “vui vẻ, hòa đồng”

Nãy giờ có ai nhận ra đó là ai không? Vâng, đó chính là hai main chính của bộ truyện đó ă! Cả hai vẫn “nói chuyện” hằng ngày từ sáng tới trưa, từ trưa về tối đó mà không hề biết mệt. Cả hai cứ gặp là lại chọc nhau, chửi nhau và.....đánh nhau cũng có luôn!

{Câu chuyện có lẽ sẽ kết thúc nhưng có vẻ như NÓ và HẦN không muốn có một cái kết NHƯ THẾ.}

2 năm sau.....

Nó và hần ra trường, nó đỗ được vào trường y học còn hần thì “vi vu” sang Mỹ để du học. Nó có vẻ như rất rất buồn, rất rất chán khi không có hần ở bên. Lúc trước, một ngày của nó rất ngắn, vui và thú vị nhưng mà bây giờ, nó chỉ có thể đến trường và mong đến tối để cắm vào cái Iphone của nó để “nói chuyện” với hần. Một ngày của nó cứ lặp đi, lặp lại như vậy, như một vòng tuần hoàn và không bao giờ biến mất nếu như có thứ gì tác động và khiến “vòng tuần hoàn” đó biến mất. Nó mong chờ cái ngày hần được về, hoặc là có một chàng “hoàng tử” đến đưa nó đi. Ngày nào nó cũng thấy GATO với mấy người bạn của mình khi thấy họ hạnh phúc với “nửa kia” của mình. Còn nó thì hôm nào cũng phải làm việc.

-Ê bà!-một người con gái đến trước mặt nó và chìa ra một lon nước

-Gi?-nó đón lấy ly nước rồi lại cắm mắt vào quyển sách

-Sao bà xềnh hơn con.....tênh tênh thế này mà mãi tui chưa được “ăn mừng” vậy?-cô bạn nó cười cười trêu chọc nó

-Vớ vẩn, muốn chết đó à?-nó tặng cho nó bạn một cái nhìn “thân thiện”

-Hỳ hỳ, tui đùa thôi mà, có cần phải “trắng nẻ” thế không?-bà bạn cười trừ

-Thôi mệt quá, tránh tui học!-nó “nhỏ nhẹ” nói

-Ừ ừ! Mà hôm nay nghe nói có một người về đây dạy thực tập đó! Không biết là trai hay gái nhì?-người bạn vẫn tiếp tục luyện thuyên

-MUỐN MUA QUAN TÀI SỚM ĐÓ HẢ?-lần này thì nó bực thật sự rồi, bà bạn nó chỉ còn nước là CAO CHẠY XA BAY mà thôi

Nó chán nản gấp quyển sách lại và nằm dài ra, ngẩng mặt lên nhìn những đám mây đang lơ lửng trôi mà nhớ về hân. Hình như hôm nay hân về nước thì phải! Nó nở nụ cười nhạt, chắc là hân thay đổi nhiều lắm, mà có khi khi về hân cũng sẽ dẫn người yêu ra mắt mọi người luôn rồi đó chứ không đùa đâu!

>>Reeng....reeeng.....reeeng.....

Bạn đang đọc truyện *Cậu Chủ, Tha Cho Em Đi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.